

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про виконавче провадження

{ Із змінами, внесеними згідно із Законами
N 783-XIV (783-14) від 30.06.99, ВВР, 1999, N 34, ст.274 -
редакція набирає чинності одночасно з набранням чинності
Законом про Державний бюджет України на 2000 рік
N 2241-III (2241-14) від 18.01.2001, ВВР, 2001, N 11, ст.54
N 2618-III (2618-14) від 11.07.2001, ВВР, 2001, N 44, ст.226
N 2893-III (2893-14) від 13.12.2001, ВВР, 2002, N 14, ст.96
N 3057-III (3057-14) від 07.02.2002, ВВР, 2002, N 30, ст.202
N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, ВВР, 2003, N 5, ст.46
N 542-IV (542-15) від 20.02.2003, ВВР, 2003, N 16, ст.127
N 980-IV (980-15) від 19.06.2003, ВВР, 2004, N 2, ст.6
N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, ВВР, 2004, N 6, ст.37
N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003, ВВР, 2004, N 11, ст.140
N 1344-IV (1344-15) від 27.11.2003, ВВР, 2004, N 17-18, ст.250 }

{ Офіційне тлумачення до Закону див. в Рішенні
Конституційного Суду
N 3-рп/2004 (v003p710-04) від 24.02.2004 }

{ Із змінами, внесеними згідно із Законами
N 1416-IV (1416-15) від 03.02.2004, ВВР, 2004, N 19, ст.256
N 1701-IV (1701-15) від 11.05.2004, ВВР, 2004, N 35, ст.412
N 1868-IV (1868-15) від 24.06.2004, ВВР, 2004, N 46, ст.511
N 2102-IV (2102-15) від 21.10.2004, ВВР, 2005, N 2, ст.30
N 2285-IV (2285-15) від 23.12.2004, ВВР, 2005, N 7-8, ст.162
N 2505-IV (2505-15) від 25.03.2005, ВВР, 2005, N 17, N 18-19,
ст.267
N 2631-IV (2631-15) від 02.06.2005, ВВР, 2005, N 26, ст.358
N 2711-IV (2711-15) від 23.06.2005, ВВР, 2005, N 33, ст.430
N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, ВВР, 2005, N 33, ст.431
N 2798-IV (2798-15) від 06.09.2005, ВВР, 2005, N 42, ст.464
N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005, ВВР, 2005, N 48, ст.480
N 2853-IV (2853-15) від 08.09.2005, ВВР, 2005, N 51, ст.551
N 2875-IV (2875-15) від 08.09.2005, ВВР, 2005, N 52, ст.562
N 2900-IV (2900-15) від 22.09.2005, ВВР, 2006, N 1, ст.1
N 3108-IV (3108-15) від 17.11.2005, ВВР, 2006, N 1, ст.18
N 3201-IV (3201-15) від 15.12.2005, ВВР, 2006, N 13, ст.110
N 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006, ВВР, 2006, N 35, ст.295
N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006, ВВР, 2006, N 35, ст.296
N 521-V (521-16) від 22.12.2006, ВВР, 2007, N 10, ст.84
N 668-V (668-16) від 20.02.2007, ВВР, 2007, N 16, ст.216
N 540-VI (540-17) від 18.09.2008 }

{ У тексті Закону слова "відділу Державної виконавчої
служби" у всіх відмінках і числі замінено словами
"відділу державної виконавчої служби" у відповідному
відмінку і числі згідно із Законом
N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003 }

{ У тексті Закону слова "Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України", "відділи державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції" та "районні, міські (міст обласного значення), районні у містах відділи державної виконавчої служби" в усіх відмінках і числах замінено відповідно словами "Департамент державної виконавчої служби", "державна виконавча служба Автономної Республіки Крим, областей та міст Києва і Севастополя" та "державна виконавча служба у районах, містах (містах обласного значення), районах у містах" у відповідному відмінку і числі згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005 }

{ У тексті Закону слова "Департамент державної виконавчої служби", "державна виконавча служба Автономної Республіки Крим, областей та міст Києва і Севастополя" і "державна виконавча служба у районах, містах (містах обласного значення), районах у містах" в усіх відмінках і числах замінено відповідно словами "Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України", "відділи державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції" та "районні, міські (міст обласного значення), районні в містах відділи державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції" у відповідному відмінку і числі згідно із Законом N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

Цей Закон визначає умови і порядок виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), що відповідно до закону підлягають примусовому виконанню у разі невиконання їх у добровільному порядку.

Глава 1

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Виконавче провадження

Виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження та примусове виконання рішень інших органів (посадових осіб) - це сукупність дій органів і посадових осіб, зазначених у цьому Законі, спрямованих на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які здійснюються на підставах, у спосіб та в межах повноважень, визначених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами, виданими відповідно до цього Закону та інших законів, а також рішеннями, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню (далі - рішення).

{ Стаття 1 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

Стаття 2. Органи і посадові особи, які здійснюють примусове виконання рішень

Примусове виконання рішень в Україні покладається на Державну

виконавчу службу, яка входить до системи органів Міністерства юстиції України.

Відповідно до Закону України "Про державну виконавчу службу" (202/98-ВР) примусове виконання рішень здійснюють державні виконавці Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, відділів державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції, районних, міських (міст обласного значення), районних в містах відділів державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції (далі - державні виконавці). (Частина друга статті 2 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

За наявності обставин, що ускладнюють виконання рішення, або у разі виконання зведеного виконавчого провадження при органах державної виконавчої служби можуть утворюватися виконавчі групи в порядку, встановленому Міністерством юстиції України, до складу яких включаються державні виконавці одного або кількох органів державної виконавчої служби. За наказом Міністерства юстиції України або Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції на керівника групи можуть покладатися права та повноваження, встановлені цим Законом, у виконавчому провадженні для начальників районних, міських (міст обласного значення), районних в містах відділів державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції. { Статтю 2 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003; із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

Інші органи, установи, організації і посадові особи здійснюють виконавчі дії у випадках, передбачених законом, у тому числі відповідно до статті 6 цього Закону на вимогу чи за дорученням державного виконавця. (Частина статті 2 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 3. Виконавчі документи за рішеннями, що підлягають виконанню державною виконавчою службою

Примусове виконання рішень державною виконавчою службою здійснюється на підставі виконавчих документів, визначених цим Законом.

Відповідно до цього Закону державною виконавчою службою підлягають виконанню такі виконавчі документи:

- 1) виконавчі листи, що видаються судами, та накази господарських судів, у тому числі на підставі рішень третейського суду;
- 2) ухвали, постанови судів у цивільних, господарських, адміністративних та кримінальних справах у випадках, передбачених законом;
- 3) судові накази;
- 4) виконавчі написи нотаріусів;
- 5) посвідчення комісій по трудових спорах, що видаються на

підставі відповідних рішень цих комісій;

6) постанови органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;

7) рішення органів державної влади, прийняті з питань володіння і користування культовими будівлями та майном;

8) постанови державного виконавця про стягнення виконавчого збору, витрат на проведення виконавчих дій та накладення штрафу;

9) рішення інших органів державної влади у випадках, якщо за законом їх виконання покладено на державну виконавчу службу;

10) рішення Європейського суду з прав людини з урахуванням особливостей, передбачених Законом України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини" (3477-15). { Пункт 10 частини другої статті 3 в редакції Закону N 668-V (668-16) від 20.02.2007 }
{ Стаття 3 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2618-III (2618-14) від 11.07.2001, N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003, N 1701-IV (1701-15) від 11.05.2004, N 2798-IV (2798-15) від 06.09.2005, N 2875-IV (2875-15) від 08.09.2005, N 3108-IV (3108-15) від 17.11.2005; в редакції Закону N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

Стаття 4. Заходи примусового виконання рішень

Заходами примусового виконання рішень є:

- 1) звернення стягнення на майно боржника;
- 2) звернення стягнення на заробітну плату (заробіток), доходи, пенсію, стипендію боржника;
- 3) вилучення у боржника і передача стягувачеві певних предметів, зазначених у рішенні;
- 4) інші заходи, передбачені рішенням.

Стаття 5. Обов'язки і права державних виконавців

Державний виконавець зобов'язаний вживати заходів примусового виконання рішень, встановлених цим Законом, неупереджено, своєчасно, повно вчиняти виконавчі дії.

Державний виконавець:

здійснює необхідні заходи щодо своєчасного і повного виконання рішення, зазначеного в документі на примусове виконання рішення (далі - виконавчий документ), у спосіб і порядок, визначені виконавчим документом; (Абзац другий частини другої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

надає сторонам виконавчого провадження та їх представникам можливість ознайомитися з матеріалами виконавчого провадження;

розглядає заяви сторін та інших учасників виконавчого

провадження та їх клопотання;

заявляє в установленому порядку про самовідвід за наявності обставин, передбачених цим Законом;

роз'яснює сторонам їх права і обов'язки;

проводить оцінку (переоцінку) майна в порядку, встановленому законодавством про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність. (Частина другу статті 5 доповнено абзацом сьомим згідно із Законом N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

Державний виконавець при здійсненні виконавчого провадження має право:

одержувати необхідні для проведення виконавчих дій пояснення, довідки, іншу інформацію;

проводити перевірку виконання рішень юридичними особами всіх форм власності, а також громадянами, які провадять підприємницьку діяльність без створення юридичної особи і в установленому порядку набули статусу суб'єкта підприємницької діяльності, що є боржниками за виконавчими документами; (Частина третю статті 5 доповнено абзацом третім згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

здійснювати перевірку виконання юридичними особами рішень стосовно працюючих у них боржників;

безперешкодно входити до приміщень і сховищ, що належать боржникам або зайняті ними, проводити огляд зазначених приміщень і сховищ, при необхідності примусово відкривати їх в установленому порядку, опечатувати ці приміщення і сховища; (Абзац п'ятий частини третьої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

накладати арешт на майно боржника, опечатувати, вилучати, передавати таке майно на зберігання та реалізовувати його в порядку, встановленому законодавством; (Абзац шостий частини третьої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

на виконання рішення суду про стягнення коштів або накладення арешту в порядку, встановленому цим Законом накладати арешт на грошові кошти та інші цінності боржника, в тому числі на кошти, які знаходяться на рахунках та вкладах в установах банків, інших кредитних установах, на рахунки в цінних паперах, а також опечатувати каси, приміщення і місця зберігання грошей; { Абзац сьомий частини третьої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2631-IV (2631-15) від 02.06.2005, N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

використовувати за згодою власника приміщення, в тому числі, що є в комунальній власності, для тимчасового зберігання вилученого майна, а також транспорт стягувача або боржника для перевезення майна; (Абзац восьмий частини третьої статті 5 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

звертатися до органу, який видав виконавчий документ, за роз'ясненням рішення з заявою про видачу дубліката виконавчого документа, порушувати клопотання про встановлення чи зміни порядку

і способу виконання, відстрочку та розстрочку виконання рішення;
(Абзац частини третьої статті 5 із змінами, внесеними згідно із
Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

звертатися до суду з поданням про розшук боржника - фізичної особи або дитини чи про постановлення вмотивованого рішення про примусове проникнення до житла чи іншого володіння боржника - фізичної особи або іншої особи, у якій знаходиться майно боржника чи майно та кошти, належні боржникові від інших осіб, або дитина, щодо якої є виконавчий документ про її відібрання; { Абзац десятий частини третьої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006 }

викликати громадян та посадових осіб з приводу виконавчих документів, що знаходяться у виконавчому провадженні, а у разі неявки боржника без поважних причин виносити постанову про його привід через органи внутрішніх справ; (Абзац одинадцятий частини третьої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

залучати до проведення виконавчих дій понять, працівників органів внутрішніх справ, інших осіб у встановленому порядку, а також експертів, спеціалістів, а для оцінки майна - суб'єктів оціночної діяльності - суб'єктів господарювання; (Абзац дванадцятий частини третьої статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

накладати стягнення у вигляді штрафу на громадян і посадових осіб у випадках, передбачених законом;

застосовувати під час проведення виконавчих дій відеозапис, фото- і кінозйомки; (Частину третю статті 5 доповнено абзацом чотирнадцятим згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

при виконанні судових рішень безперешкодно входити на земельні ділянки, в жилі та інші приміщення боржників - фізичних осіб, проводити в цих приміщеннях огляд, за необхідності примусово відкривати їх в установленому порядку із залученням працівників органів внутрішніх справ, опечатувати ці приміщення, арештовувати, опечатувати та вилучати належне боржникові майно, яке там знаходиться та на яке за законом можливо звернути стягнення; (Частину третю статті 5 доповнено абзацом п'ятнадцятим згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

вимагати від матеріально відповідальних і службових осіб боржників - юридичних осіб або від боржників - фізичних осіб відомості та пояснення по фактах невиконання рішень або законних вимог державного виконавця чи інших порушень вимог законодавства про виконавче провадження; (Частину третю статті 5 доповнено абзацом шістнадцятим згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

повідомляти з метою профілактичного впливу органи державної влади, громадські об'єднання, трудові колективи і громадськість за місцем проживання або роботи особи про факти порушення нею вимог законодавства про виконавче провадження; (Частину третю статті 5 доповнено абзацом сімнадцятим згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

у разі необхідності для проведення чи організації виконавчих дій залучати на платній основі, у тому числі за рахунок авансового внеску стягувача, суб'єктів господарювання, які у встановленому законом порядку одержали ліцензії на: (Частина третю статті 5 доповнено абзацом вісімнадцятим згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

1) будівельну діяльність (вишукувальні та проектні роботи для будівництва, зведення несучих та огорожувальних конструкцій, будівництво та монтаж інженерних і транспортних мереж); (Частина третю статті 5 доповнено абзацом дев'ятнадцятим згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

2) надання послуг з перевезення пасажирів і вантажів автомобільним транспортом загального користування (крім надання послуг з перевезення пасажирів та їх багажу на таксі); (Частина третю статті 5 доповнено абзацом двадцятим згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

3) операції у сфері поводження з небезпечними відходами;
(Частина третю статті 5 доповнено абзацом двадцять першим згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

4) надання послуг, пов'язаних з охороною державної та іншої власності, надання послуг з охорони громадян (крім випадків виконання судових рішень, ухвал про зміну органів управління та посадових осіб підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності); (Частина третю статті 5 доповнено абзацом двадцять другим згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003; із змінами, внесеними згідно із Законом N 540-VI (540-17) від 18.09.2008)

5) проведення землевпорядних та землеоціночних робіт;
(Частина третю статті 5 доповнено абзацом двадцять третім згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

здійснювати інші повноваження, передбачені цим та іншими законами.

Стаття 5-1. Повноваження начальника відділу (підрозділу) примусового виконання рішень органів державної виконавчої служби

{ Назва статті 5-1 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

Начальник відділу примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України та начальник підрозділу примусового виконання рішень відділів державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції наділені всіма правами та повноваженнями у виконавчому провадженні, передбаченими цим Законом для начальника державної виконавчої служби у районі, місті (місті обласного значення), районі у місті.

{ Закон доповнено статтею 5-1 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003; із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16)

від 22.12.2006 }

Стаття 6. Обов'язковість вимог державного виконавця

Вимоги державного виконавця щодо виконання зазначених у статті 3 цього Закону рішень є обов'язковими для усіх органів, організацій, посадових осіб, громадян і юридичних осіб на території України.

Державному виконавцю у встановлений ним строк повинні бути надані безкоштовно документи або їх копії, необхідні для здійснення його повноважень.

Невиконання законних вимог державного виконавця тягне за собою відповідальність згідно з законом.

Стаття 7. Гарантії прав громадян і юридичних осіб у виконавчому провадженні

Державний виконавець зобов'язаний використовувати надані йому права у точній відповідності із законом і не допускати у своїй діяльності порушення прав та законних інтересів громадян і юридичних осіб.

Особам, які беруть участь у виконавчому провадженні або залучаються до проведення виконавчих дій, повинні бути роз'яснені державним виконавцем їх права відповідно до вимог цього Закону.

Дії державного виконавця, його відмова від вчинення певної виконавчої дії, зволікання з вчиненням виконавчих дій, а також відмова у задоволенні заяви про відвід державного виконавця можуть бути оскаржені особами, які беруть участь у виконавчому провадженні або залучаються до виконання виконавчих дій у встановленому цим Законом порядку.

Стаття 8. Контроль за законністю виконавчого провадження

Контроль за своєчасністю, правильністю, повнотою виконання рішень державним виконавцем здійснюють начальник органу державної виконавчої служби, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, та керівник вищестоящего органу. (Частина перша статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Керівник органу державної виконавчої служби при здійсненні контролю за діями державного виконавця під час виконання рішень, якщо вони суперечать вимогам Закону, вправі своєю постановою скасувати постанову, акт, інший процесуальний документ, винесений у виконавчому провадженні державним виконавцем, який йому підпорядкований, зобов'язати державного виконавця провести виконавчі дії в порядку, передбаченому цим Законом. Постанова керівника органу державної виконавчої служби може бути оскаржена сторонами виконавчого провадження до вищестоящего органу державної виконавчої служби або до суду в 10-денний строк з моменту її винесення. { Частина друга статті 8 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003; із змінами, внесеними згідно із Законом N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

Контроль за законністю виконавчого провадження здійснюють Міністерство юстиції України через Департамент державної виконавчої служби та Головне управління юстиції Міністерства

юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласні, Київське та Севастопольське міські управління юстиції через відповідні відділи державної виконавчої служби. { Статтю 8 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003; в редакції Законів N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

Забороняється втручання інших державних або недержавних органів та їх посадових осіб у виконавче провадження, крім випадків, передбачених цим Законом. Виїмка чи вилучення документа виконавчого провадження здійснюється лише за рішенням суду. { Статтю 8 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003; із змінами, внесеними згідно із Законом N 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006 }
(Стаття 8 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 8-1. Посадові особи, які мають право проводити перевірку виконавчого провадження

Перевірити законність виконавчого провадження мають право:

1) директор Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України та його заступники - виконавче провадження, що знаходиться на виконанні у будь-якому структурному підрозділі органів державної виконавчої служби;

2) начальники відділів державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції, їх заступники - виконавче провадження, що перебуває на виконанні підрозділів примусового виконання рішень таких відділів державної виконавчої служби та районних, міських (міст обласного значення), районних у містах відділах державної виконавчої служби, що підпорядковані зазначеним управлінням юстиції. { Пункт 2 статті 8-1 в редакції Законів N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }
(Закон доповнено статтею 8-1 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 8-2. Витребування виконавчого провадження

Посадові особи, зазначені у статті 8-1 цього Закону, вправі витребувати виконавче провадження з відповідного органу державної виконавчої служби для його перевірки.

Про проведення перевірки виконавчого провадження та його витребування відповідною посадовою особою вноситься постанова.
(Закон доповнено статтею 8-2 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 8-3. Перевірка виконавчого провадження

Посадові особи, зазначені у статті 8-1 цього Закону, можуть проводити перевірку законності виконавчого провадження за дорученням вищестоящої посадової особи, з власної ініціативи або під час розгляду скарги на постанову начальника підпорядкованого органу державної виконавчої служби, винесеної за результатами розгляду скарги на дії (бездіяльність) державного виконавця, інших посадових осіб державної виконавчої служби.

Постанова про перевірку, проведення чи результат перевірки виконавчого провадження може бути оскаржена до вищої посадової особи органів державної виконавчої служби або до суду в 10-денний строк. { Частина друга статті 8-3 в редакції Закону N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

На час перевірки виконавче провадження може бути зупинено посадовою особою, яка його вотребувала, про що зазначається в постанові.

Про результати перевірки виконавчого провадження посадовою особою, яка його вотребувала, вноситься постанова, що є обов'язковою для виконання державними виконавцями та підлеглими посадовими особами державної виконавчої служби.

{ Частину п'яту статті 8-3 виключено на підставі Закону N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

(Закон доповнено статтею 8-3 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 9. Виконання рішень іншими органами

У випадках, передбачених законом, рішення судів та інших органів щодо стягнення коштів виконуються податковими органами, установами банків, кредитно-фінансовими установами. Рішення вказаних органів відповідно до закону можуть виконуватися також іншими органами, установами, організаціями, посадовими особами та громадянами. (Частина перша статті 9 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Виконання рішень про стягнення коштів з рахунків, на яких обліковуються кошти Державного бюджету України та місцевих бюджетів або з бюджетних установ, здійснюється органами Державного казначейства України в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України. (Статтю 9 доповнено частиною другою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Органи, установи, організації та особи, зазначені у частині першій цієї статті, не є органами примусового виконання, крім органів та посадових осіб, які виконують рішення про притягнення до кримінальної чи адміністративної відповідальності. (Частина статті 9 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Глава 2

УЧАСНИКИ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Стаття 10. Учасники виконавчого провадження та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій

Учасниками виконавчого провадження є державний виконавець, сторони, представники сторін, експерти, спеціалісти, перекладачі, суб'єкти оціночної діяльності - суб'єкти господарювання. (Частина перша статті 10 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

Для проведення виконавчих дій державним виконавцем у необхідних випадках залучаються поняті, а також працівники органів

внутрішніх справ, представники органів опіки і піклування, інших органів і установ у порядку, встановленому цим Законом.

При виконанні судових рішень, ухвал про зміну органів управління та посадових осіб підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності можуть залучатися виключно працівники органів внутрішніх справ. Залучення інших осіб у процесі виконання таких рішень не допускається. { Статтю 10 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 540-VI (540-17) від 18.09.2008 }

Стаття 11. Сторони виконавчого провадження

Сторонами у виконавчому провадженні є стягувач і боржник.

Стягувачем є фізична або юридична особа, на користь чи в інтересах якої видано виконавчий документ. Боржником є фізична або юридична особа, яка зобов'язана за рішенням вчинити певні дії (передати майно, виконати інші обов'язки, передбачені рішенням) або утриматися від їх вчинення. (Частина друга статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

У виконавчих провадженнях про стягнення сум у доход Державного бюджету України стягувачем є орган, за позовом якого судом винесено відповідне рішення, або орган, який відповідно до закону прийняв таке рішення. У виконавчих провадженнях про стягнення у доход Державного бюджету України судового збору (державного мита) стягувачем є орган державної податкової служби. { Статтю 11 доповнено частиною згідно із Законом N 2900-IV (2900-15) від 22.09.2005; із змінами, внесеними згідно із Законом N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

У виконавчому провадженні можуть брати участь кілька стягувачів або боржників. Кожен з них щодо іншої сторони має право брати участь у виконавчому провадженні самостійно або може доручити участь у виконавчому провадженні одному із співучасників.

У разі вибуття однієї з сторін державний виконавець з власної ініціативи або за заявою сторони, а також сама заінтересована сторона мають право звернутися до суду з заявою про заміну сторони її правонаступником. Для правонаступника усі дії, вчинені до його вступу у виконавче провадження, обов'язкові тією мірою, в якій вони були б обов'язковими для сторони, яку правонаступник замінив. (Частина четверта статті 11 в редакції Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 11-1. Права і обов'язки сторін та інших осіб у виконавчому провадженні

Сторони та інші учасники виконавчого провадження мають право знайомитися з матеріалами виконавчого провадження, робити з них виписки, знімати копії, подавати додаткові матеріали, заявляти клопотання, брати участь у провадженні виконавчих дій, давати усні і письмові пояснення в процесі виконавчих дій, висловлювати свої доводи, міркування з усіх питань, що виникають у ході виконавчого провадження, у тому числі при проведенні експертизи, заперечувати проти клопотань, доводів та міркувань інших учасників виконавчого провадження, заявляти відводи у випадках, передбачених цим Законом, оскаржувати дії (бездіяльність) державного виконавця з питань виконавчого провадження та користуватися іншими правами,

наданими цим Законом.

Стягувач має право подати заяву про видачу дубліката виконавчого документа, про поновлення строку пред'явлення виконавчого документа до виконання, про відмову від стягнення і повернення виконавчого документа.

Сторони мають право укласти мирову угоду про закінчення виконавчого провадження, яка визнається судом, оспорювати належність майна і його оцінку, подавати письмові заперечення проти розрахунку державного виконавця щодо розподілу коштів між стягувачами. (Частина третя статті 11-1 з змінами, внесеними згідно із Законом N 2798-IV (2798-15) від 06.09.2005)

За виконавчим документом про стягнення коштів за погодженням із стягувачем боржник може передати стягувачу в рахунок повного або часткового погашення боргу власне майно.

Сторони зобов'язані письмово повідомляти державного виконавця про виникнення обставин, що зумовляють обов'язкове зупинення виконавчого провадження, встановлення відстрочки або розстрочки виконання, зміну способу і порядку виконання рішення, зміну місця проживання чи місцезнаходження, а боржник - фізична особа - про зміну місця роботи.

Боржник зобов'язаний у строк, встановлений державним виконавцем, надати достовірні відомості про свої доходи та майно, у тому числі про майно, яким він володіє спільно з іншими особами, рахунки в банківських та фінансових установах, своєчасно з'явитися за викликом державного виконавця, письмово повідомити державного виконавця про майно, що перебуває в заставі або у інших осіб, а також про кошти та майно, належні боржникові від інших осіб.

Особи, які беруть участь у виконавчому провадженні, зобов'язані сумлінно користуватися усіма наданими їм правами з метою забезпечення повного і своєчасного вчинення виконавчих дій. (Закон доповнено статтею 11-1 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 12. Представництво сторін у виконавчому провадженні

Сторони можуть реалізовувати свої права і обов'язки у виконавчому провадженні самостійно або через представників. Особиста участь громадянина у виконавчому провадженні не позбавляє його права мати представника, за винятком випадку, коли боржник зобов'язаний згідно з рішенням вчинити певні дії особисто.

Неповнолітні та особи, визнані судом недієздатними, здійснюють свої права та виконують обов'язки у виконавчому провадженні відповідно до вимог закону.

Якщо стороною виконавчого провадження є особа, визнана судом безвісно відсутньою, державний виконавець своєю постановою залучає до участі у виконавчому провадженні особу, яка є опікуном її майна. (Частина третя статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Участь юридичних осіб у виконавчому провадженні здійснюється їх керівниками чи органами, посадовими особами, які діють в межах повноважень, наданих їм законом, або через представників юридичної особи.

Повноваження представника мають бути підтвержені довіреністю, виданою і оформленою відповідно до вимог закону.

Стаття 13. Особи, які не можуть бути представниками у виконавчому провадженні

Представниками у виконавчому провадженні не можуть бути:

1) особи, які не досягли 18 років, крім випадків, передбачених законом;

2) особи, над якими встановлено опіку чи піклування;

3) судді, слідчі, прокурори, державні виконавці, крім випадків, коли вони діють як законні представники або як уповноважені особи відповідного органу, що є стороною виконавчого провадження;

4) інші особи, які відповідно до закону не можуть здійснювати представництво.

Стаття 14. Участь експертів, спеціалістів та суб'єктів оціночної діяльності - суб'єктів господарювання у виконавчому провадженні

(Назва статті 14 в редакції Закону N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

Для з'ясування та роз'яснення питань, що виникають при здійсненні виконавчого провадження і потребують спеціальних знань, державний виконавець з власної ініціативи або за заявою сторін призначає своєю постановою експерта або спеціаліста, а при необхідності - кількох спеціалістів або експертів, для оцінки майна - суб'єктів оціночної діяльності - суб'єктів господарювання. (Частина перша статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

Як експерт або спеціаліст може бути запрошена будь-яка дієздатна особа, яка має необхідні знання, кваліфікацію, досвід роботи у відповідній галузі.

Експерт або спеціаліст зобов'язаний дати письмовий висновок з питань, що поставлені йому державним виконавцем у постанові, а також давати усні рекомендації щодо дій, які виконуються в його присутності. (Частина третя статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Експерт, спеціаліст та суб'єкт оціночної діяльності - суб'єкт господарювання мають право на винагороду за надані ним послуги. Розмір винагороди за послуги експерта або спеціаліста визначається в порядку, що встановлюється Кабінетом Міністрів України. Ця винагорода та інші витрати на проведення експертизи належать до витрат, пов'язаних із провадженням виконавчих дій. (Частина четверта статті 14 в редакції Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002; із змінами, внесеними згідно із Законом N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

За відмову або ухилення від дачі висновку чи за дачу завідомо неправдивого висновку експерт несе кримінальну відповідальність, про що він має бути попереджений державним виконавцем. Збитки, завдані сторонам неправдивим висновком експерта або спеціаліста,

підлягають відшкодуванню в порядку, передбаченому законом. Суб'єкт оціночної діяльності - суб'єкт господарювання несе відповідальність за недостовірність чи необ'єктивність оцінки майна у порядку, встановленому законом. (Частина п'ята статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

Копія постанови державного виконавця про призначення у виконавчому провадженні експерта або спеціаліста у 3-денний строк з дня її винесення надсилається сторонам. Заявлений сторонами відвід експерту або спеціалісту вирішується в порядку, передбаченому статтею 17 цього Закону. (Статтю 14 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 15. Участь у виконавчому провадженні перекладача

У разі необхідності під час провадження виконавчих дій державний виконавець або сторони (їх представники) можуть запросити перекладача. Перекладачем може бути будь-яка дієздатна особа, що володіє мовами, знання яких необхідно для перекладу. Особі, якій потрібні послуги перекладача, державний виконавець надає строк для його запрошення, який не може перевищувати 10 днів. У випадку, коли зазначена особа не забезпечить участі перекладача у визначений строк, його може призначити своєю постановою державний виконавець. (Частина перша статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Перекладач має право на винагороду за виконану роботу, що належить до витрат, пов'язаних із провадженням виконавчих дій. Розмір винагороди за послуги перекладача визначається в порядку, що встановлюється Кабінетом Міністрів України. (Частина друга статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

У разі завідомо неправильного перекладу, а також за відмову виконати обов'язки перекладача особа несе кримінальну відповідальність, про що вона має бути попереджена державним виконавцем. (Частина третя статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 16. Залучення понятих до провадження виконавчих дій

Виконавчі дії можуть провадитися у присутності понятих.

Присутність понятих обов'язкова при вчиненні виконавчих дій, пов'язаних із примусовим входженням до нежилых приміщень і сховищ, в яких зберігається майно боржника, на яке звернено стягнення, або майно стягувача, яке має бути повернено йому в натурі; примусовим входженням до жилих будинків, квартир для забезпечення примусового виселення та вселення в них; примусовим входженням до будинків, квартир та інших приміщень, в яких знаходиться дитина, яка має бути передана іншим особам відповідно до рішення суду; при проведенні огляду, арешту, вилучення і передачі майна.

Як поняті можуть бути запрошені будь-які дієздатні громадяни, які не мають особистої заінтересованості в провадженні виконавчих дій і не пов'язані між собою або з учасниками виконавчого провадження родинними зв'язками, підлеглистю чи підконтрольністю. Кількість понятих при вчиненні виконавчих дій не може бути менше

двох.

Понятий має право знати, для участі в провадженні яких виконавчих дій його запрошено, на підставі якого виконавчого документа вони здійснюються, а також робити зауваження з приводу вчинення виконавчих дій. Зауваження понятого підлягають занесенню до акта відповідної виконавчої дії. Понятий зобов'язаний засвідчити факт, зміст і результати виконавчих дій, під час провадження яких він був присутній. Перед початком виконавчих дій, в яких беруть участь поняті, державний виконавець роз'яснює їх права і обов'язки.

Поняті мають право на компенсацію витрат, пов'язаних із виконанням обов'язків понятих. Зазначені витрати належать до витрат на проведення виконавчих дій.

Стаття 17. Відводи державного виконавця, експерта, спеціаліста, перекладача, суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання
(Назва статті 17 в редакції Закону N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

Державний виконавець, експерт, спеціаліст, суб'єкт оціночної діяльності - суб'єкт господарювання, перекладач не можуть брати участі у виконавчому провадженні і підлягають відводу, якщо вони є близькими родичами сторін, їх представників або інших осіб, що беруть участь у виконавчому провадженні, або заінтересовані в результаті виконання рішення, або є інші обставини, що викликають сумнів у їх неупередженості. (Частина перша статті 17 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

За наявності обставин для відводу зазначені особи зобов'язані заявити самовідвід. З тих же підстав відвід цим особам може бути заявлений стягувачем, боржником або їх представниками. Відвід має бути вмотивованим, викладеним у письмовій формі і заявленим у будь-який час до закінчення виконавчого провадження.

Питання про відвід державного виконавця вирішується начальником відповідного органу державної виконавчої служби, про що виноситься постанова. (Частина третя статті 17 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Питання про відвід, самовідвід начальника органу державної виконавчої служби або всіх державних виконавців органу державної виконавчої служби вирішується керівником відповідного органу державної виконавчої служби вищого рівня. Постанова про задоволення чи відмову в задоволенні відводу, самовідводу начальника органу державної виконавчої служби або всіх державних виконавців органу державної виконавчої служби може бути оскаржений у 10-денний строк до Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України або до суду. { Статтю 17 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002; із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

Питання про відвід експерта, спеціаліста, суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання чи перекладача вирішується вмотивованою постановою державного виконавця. (Частина п'ята статті 17 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

У разі відводу державного виконавця виконавчий документ передається у встановленому порядку іншому державному виконавцеві або до іншого органу Державної виконавчої служби. (Частина шоста статті 17 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Відмова у задоволенні відводу державного виконавця може бути оскаржена до відповідного суду у 10-денний строк, а відводу експерта, спеціаліста, суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання, перекладача - у той же строк начальнику відповідного органу державної виконавчої служби, а у разі його відмови - до суду. (Частина сьома статті 17 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

Посадові особи, що мають право на розгляд питання про відвід державного виконавця, експерта, спеціаліста, суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання чи перекладача, а також суд, зобов'язані розглянути заяву про відвід або самовідвід у термін до 3 діб. (Статтю 17 доповнено частиною восьмою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003; із змінами, внесеними згідно із Законом N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

Глава 3

ВІДКРИТТЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Стаття 18. Підстави для відкриття виконавчого провадження

Державний виконавець відкриває виконавче провадження на підставі виконавчого документа: (Абзац перший статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

1) за заявою стягувача або його представника про примусове виконання рішення, зазначеного в статті 3 цього Закону;
(Пункт 1 статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

2) за заявою прокурора у випадках представництва інтересів громадянина або держави в суді;

3) в інших передбачених законом випадках.

{ Статтю 18-1 виключено на підставі Закону N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

Стаття 19. Вимоги до виконавчого документа

У виконавчому документі повинні бути зазначені:

1) назва документа, дата видачі та найменування органу, посадової особи, що видали документ;

2) дата і номер рішення, за яким видано виконавчий документ;

3) найменування (для юридичних осіб) або ім'я (прізвище, ім'я та по батькові за його наявності для фізичних осіб) стягувача

і боржника, їх місцезнаходження (для юридичних осіб) або місце проживання (для фізичних осіб), ідентифікаційний код суб'єкта господарської діяльності стягувача та боржника за його наявності (для юридичних осіб), індивідуальний ідентифікаційний номер стягувача та боржника за його наявності (для фізичних осіб - платників податків), а також інші відомості, якщо вони відомі суду чи іншому органу, що видав виконавчий документ, які ідентифікують стягувача та боржника чи можуть сприяти примусовому виконанню, такі як дата і місце народження боржника та його місце роботи (для фізичних осіб), місцезнаходження майна боржника тощо; (Пункт 3 частини першої статті 19 в редакції Закону N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003)

- 4) резолютивна частина рішення;
- 5) дата набрання чинності рішенням;
- 6) строк пред'явлення виконавчого документа до виконання.

Виконавчий документ має бути підписаний уповноваженою посадовою особою і скріплений печаткою.

Законом можуть бути встановлені також інші додаткові вимоги до виконавчих документів. (Частина третя статті 19 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 20. Місце виконання рішення

Виконавчі дії провадяться державним виконавцем за місцем проживання, роботи боржника або за місцезнаходженням його майна. Якщо боржник є юридичною особою, то виконання провадиться за місцезнаходженням його постійно діючого органу або майна. Право вибору місця виконання між кількома органами державної виконавчої служби, які можуть вчиняти виконавчі дії по виконанню рішення на території, на яку поширюється їх функції, належить стягувачу. (Частина перша статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Виконання рішення, яке зобов'язує боржника вчинити певні дії, провадиться державним виконавцем за місцем здійснення таких дій.

Державний виконавець вправі проводити виконавчі дії щодо виявлення та звернення стягнення на кошти, що знаходяться на рахунках та вкладах боржника в установах банків чи інших фінансових установах, на рахунки в цінних паперах у депозитаріях на території, на яку поширюється юрисдикція України. (Статтю 20 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Якщо у процесі виконавчого провадження змінилися місце проживання чи місцезнаходження боржника, місце його роботи або з'ясувалося, що майно боржника, на яке можна звернути стягнення, відсутнє, державний виконавець негайно складає про це акт і не пізніше наступного дня надсилає виконавчий документ разом з копією цього акта до органу державної виконавчої служби за новим місцем проживання чи місцезнаходженням боржника, місцем його роботи чи місцем знаходження майна боржника, про що одночасно повідомляє стягувача та орган, який видав виконавчий документ. (Частина четверта статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2716-IV (2716-15) від

23.06.2005)

У разі коли у процесі виконавчого провадження з'ясувалося, що майно боржника, на яке можливо звернути стягнення, недостатньо для повного задоволення вимог стягувача, однак майно боржника виявлено на території іншого органу державної виконавчої служби, державний виконавець звертає стягнення на таке майно в порядку, передбаченому Законом, за погодженням з начальником органу державної виконавчої служби, якому він підпорядкований та за умови, якщо стягувач авансує витрати на організацію і проведення виконавчих дій. Про вчинення виконавчих дій на території іншого органу державної виконавчої служби державний виконавець повідомляє начальника цього органу державної виконавчої служби. У разі коли стягувач не здійснить авансування витрат на організацію і проведення виконавчих дій на території іншого органу державної виконавчої служби, державний виконавець звертає стягнення на наявне майно боржника і після розподілу стягнутих коштів, у разі їх недостатності для повного задоволення вимог стягувача, направляє виконавчий документ до органу державної виконавчої служби за місцезнаходженням іншого майна боржника. (Частина п'ята статті 20 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Порядок передачі виконавчого провадження з одного органу державної виконавчої служби до іншого, від одного державного виконавця до іншого встановлюється Міністерством юстиції України. (Статтю 20 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 20-1. Виконавчі провадження, підвідомчі відділу (підрозділу) примусового виконання рішень органів державної виконавчої служби

{ Назва статті 20-1 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

На відділ примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України покладається виконання рішень:

1) за якими боржниками є Апарат Верховної Ради України, Адміністрація Президента України, вищий чи центральні органи виконавчої влади, Конституційний Суд України, Верховний Суд України, вищі спеціалізовані суди, Касаційний суд України, апеляційні суди, Генеральна прокуратура України, прокуратури Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя, військові прокуратури регіонів і військова прокуратура Військово-Морських Сил України, Вища рада юстиції, Національний банк України, Рахункова палата, Управління справами Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські ради або обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації, а також інші органи державної влади;

2) за якими стягненню підлягає сума боргу від десяти та більше мільйонів гривень або еквівалентна сума в іноземній валюті.

На підрозділ примусового виконання рішень відділів державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства

юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції покладається виконання рішень: { Абзац перший частини другої статті 20-1 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005; в редакції Закону N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

1) за якими боржниками є територіальні підрозділи центральних органів державної влади, місцеві суди, міські або районні ради чи районні державні адміністрації, міські, районні, міжрайонні, інші прирівняні до них прокуратури, військові прокуратури гарнізонів, а також інші територіальні підрозділи органів державної влади;

2) за якими підлягає стягненню сума боргу від п'яти до десяти мільйонів гривень або еквівалента сума в іноземній валюті.

В установленому Міністерством юстиції України порядку на виконання до відділу примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України або підрозділу примусового виконання рішень відділів державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції можуть передаватися інші виконавчі провадження, що знаходяться на виконанні в органах державної виконавчої служби. Про прийняття до виконання виконавчого провадження або передачу виконавчого провадження з одного органу державної виконавчої служби до іншого виноситься вмотивована постанова, з якою ознайомлюються сторони виконавчого провадження. { Частина третя статті 20-1 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }
(Закон доповнено статтею 20-1 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 21. Строки пред'явлення виконавчих документів до виконання

Виконавчі документи можуть бути пред'явлені до виконання в такі строки:

1) виконавчі листи та інші судові документи - протягом трьох років; (Пункт 1 частини першої статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

(Пункт 2 частини першої статті 21 виключено на підставі Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

3) посвідчення комісій по трудових спорах - протягом трьох місяців;

4) постанови органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, - протягом трьох місяців;

5) інші виконавчі документи - протягом року, якщо інше не встановлено законом.

Строки, зазначені у частині першій цієї статті, встановлюються:

1) для виконання рішень і вироків судів у частині майнових стягнень - з наступного дня після набрання рішенням законної сили

чи закінчення строку, встановленого у разі відстрочки чи розстрочки виконання рішення, а у випадках, коли рішення підлягає негайному виконанню, - з наступного дня після його постановлення;

2) для виконання рішень господарських судів - з наступного дня після набрання рішенням законної сили; (Пункт 2 частини другої статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

3) для виконання рішень комісій по трудових спорах - з дня видачі посвідчення на примусове виконання рішення;

4) для виконання рішень, зазначених у пункті 4 частини першої цієї статті, - з дня винесення відповідної постанови.

По інших виконавчих документах строк пред'явлення їх до виконання встановлюється з наступного дня після їх видачі, якщо інше не встановлено законом.

Рішення про стягнення періодичних платежів (у справах про стягнення аліментів, про відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом чи іншим ушкодженням здоров'я, втратою годувальника тощо) можуть бути пред'явлені для виконання протягом усього періоду, на який присуджені платежі.

Строки пред'явлення виконавчих документів до виконання встановлюються для кожного платежу окремо.

Стаття 22. Переривання строку давності пред'явлення виконавчого документа до виконання

Строки пред'явлення виконавчого документа до виконання перериваються:

а) пред'явленням виконавчого документа до виконання;

б) частковим виконанням рішення боржником;

в) надання судом, який видав виконавчий документ, відстрочки виконання рішення. (Частину першу статті 22 доповнено пунктом "в" згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Після переривання строку пред'явлення виконавчого документа до виконання перебіг строку поновлюється. Час, що минув до переривання строку, до нового строку не зараховується.

У разі повернення виконавчого документа стягувачу у зв'язку з неможливістю повного або часткового виконання рішення строк пред'явлення виконавчого документа до виконання після перерви встановлюється з дня повернення виконавчого документа стягувачу.

Стаття 23. Поновлення пропущеного строку для пред'явлення виконавчого документа до виконання

Державний виконавець відмовляє у прийнятті до провадження виконавчого документа, строк пред'явлення для примусового виконання якого минув, про що вносить відповідну постанову.

Стягувач, який пропустив строк пред'явлення виконавчого документа до виконання, має право звернутись із заявою про поновлення пропущеного строку до суду, який видав відповідний

документ, або до суду за місцем виконання. Суд розглядає таку заяву у 10-денний строк, якщо інше не встановлено законом.

По інших виконавчих документах пропущені строки поновленню не підлягають.

Стаття 24. Прийняття виконавчого документа до виконання

Державний виконавець зобов'язаний прийняти до виконання виконавчий документ і відкрити виконавче провадження, якщо не закінчився строк пред'явлення виконавчого документа до виконання і цей документ відповідає вимогам, передбаченим цим Законом, та пред'явлений до виконання до органу державної виконавчої служби за належним місцем виконання рішення. (Частина перша статті 24 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Державний виконавець у 3-денний строк з дня надходження до нього виконавчого документа вносить постанову про відкриття виконавчого провадження. В постанові державний виконавець встановлює строк для добровільного виконання рішення, який не може перевищувати семи днів, а рішень про примусове виселення - п'ятнадцяти днів, та попереджає боржника про примусове виконання рішення після закінчення встановленого строку зі стягненням з нього виконавчого збору і витрат, пов'язаних з провадженням виконавчих дій, передбачених цим Законом.

Виконавчий документ, виданий на підставі рішення, яким надана відстрочка виконання, приймається державним виконавцем до виконання після закінчення терміну відстрочки в межах строку, встановленого для пред'явлення цього виконавчого документа. (Статтю 24 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

У разі відкриття виконавчого провадження за виконавчим документом про конфіскацію майна, стягнення періодичних платежів, забезпечення позовних вимог строк для добровільного виконання не встановлюється. (Статтю 24 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Копія постанови про відкриття виконавчого провадження не пізніше наступного дня надсилається стягувачу, боржнику та органу (посадовій особі), який видав виконавчий документ.

За заявою стягувача, з метою забезпечення виконання рішення про майнові стягнення, державний виконавець постановою про відкриття виконавчого провадження вправі накладати арешт на майно боржника (крім коштів) та оголосити заборону на його відчуження. Одночасно з винесенням такої постанови державний виконавець може провести опис і арешт майна боржника в порядку, визначеному цим Законом. (Частина шоста статті 24 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Постанова про відкриття виконавчого провадження може бути оскаржена сторонами начальнику відповідного органу державної виконавчої служби або до відповідного суду у 10-денний строк. (Частина сьома статті 24 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Стаття 25. Строки здійснення виконавчого провадження

Державний виконавець здійснює виконавчі дії по виконанню рішення до завершення виконавчого провадження у встановленому цим Законом порядку, а саме:

закінчення виконавчого провадження згідно із статтею 37 цього Закону;

повернення виконавчого документа стягувачу згідно із статтею 40 цього Закону;

повернення виконавчого документа до суду чи іншого органу (посадовій особі), який його видав, згідно із статтею 40-1 цього Закону. (Абзац четвертий частини першої статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005) (Частина перша статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Державний виконавець зобов'язаний провести виконавчі дії по виконанню рішення протягом шести місяців з дня винесення постанови про відкриття виконавчого провадження, а по виконанню рішення немайнового характеру - у двомісячний строк. Строки здійснення виконавчого провадження не поширюються на час відкладення провадження виконавчих дій або зупинення виконавчого провадження та на період реалізації арештованого майна боржника. (Статтю 25 доповнено частиною другою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Негайному виконанню підлягають рішення:

1) про стягнення аліментів, заробітної плати в межах платежів, вирахованих за один місяць, а також про стягнення усієї суми боргу по цих виплатах, якщо рішенням передбачено її негайне стягнення;

2) про поновлення на роботі чи на попередній посаді незаконно звільненого або переведеного працівника;

3) в інших випадках, якщо негайне виконання передбачено законом і про це зазначено у виконавчому документі. (Пункт 3 частини третьої статті 25 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Якщо рішення підлягає негайному виконанню, державний виконавець відкриває виконавче провадження не пізніше наступного дня після одержання документів, зазначених у статті 18 цього Закону, і у порядку, встановленому цим Законом, проводить відповідні виконавчі дії. (Частина четверта статті 25 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

За виконавчим документом про конфіскацію майна, стягнення періодичних платежів, забезпечення позовних вимог державний виконавець розпочинає вчиняти виконавчі дії не пізніше ніж у 5-денний строк з дня винесення постанови про відкриття виконавчого провадження. (Статтю 25 доповнено частиною п'ятою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 26. Відмова у відкритті виконавчого провадження

Державний виконавець відмовляє у відкритті виконавчого провадження у разі:

1) пропуску встановленого строку пред'явлення документів до виконання;

2) неподання виконавчого документа, зазначеного у статті 3 цього Закону; { Пункт 2 частини першої статті 26 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002; в редакції Закону N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

3) якщо рішення, на підставі якого видано виконавчий документ, не набрало законної сили, крім випадків, коли воно у встановленому законом порядку допущено до негайного виконання; (Частину першу статті 26 доповнено пунктом 3 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

4) пред'явлення виконавчого документа до органу державної виконавчої служби не за місцем або підвідомчістю виконання рішення; (Частину першу статті 26 доповнено пунктом 4 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

5) якщо не закінчилася відстрочка виконання рішення, надана судом, яким постановлено рішення; (Частину першу статті 26 доповнено пунктом 5 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

6) у разі невідповідності виконавчого документа вимогам, передбаченим статтею 19 цього Закону; (Частину першу статті 26 доповнено пунктом 6 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

7) наявності інших обставин, передбачених законом, які виключають здійснення виконавчого провадження.

Про відмову у відкритті виконавчого провадження державний виконавець у 3-денний строк після надходження до нього виконавчого документа вносить постанову, яка затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, і не пізніше наступного дня надсилає її заявникові. { Частина друга статті 26 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003; із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

У разі відмови у відкритті виконавчого провадження на підставі пункту 6 частини першої цієї статті державний виконавець роз'яснює стягувачу право на звернення до суду чи іншого органу (посадової особи), які видали виконавчий документ, про приведення виконавчого документа у відповідність із вимогами статті 19 цього Закону. (Статтю 26 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Постанова про відмову у відкритті виконавчого провадження може бути оскаржена заявником начальнику відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, або до відповідного суду в 10-денний строк з моменту її одержання. (Частина четверта статті 26 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Стаття 27. Направлення документів виконавчого провадження

Копії постанов державного виконавця та інші документи виконавчого провадження (далі - документи виконавчого провадження), які повинні бути доведені державним виконавцем до відома сторін та інших учасників виконавчого провадження, надсилаються адресатам із супровідними листами простою кореспонденцією.

За умови авансування стягувачем в порядку, передбаченому цим Законом, витрат на проведення виконавчих дій документи виконавчого провадження можуть надсилатися учасникам виконавчого провадження рекомендованими листами.

За письмовою заявою учасників виконавчого провадження документи виконавчого провадження можуть надсилатися адресатам факсимільним зв'язком або електронною поштою. Документи виконавчого провадження, направлені факсимільним зв'язком або електронною поштою, вважаються врученими за наявності належного підтвердження їх одержання адресатами.

Державним виконавцем або іншою особою, уповноваженою державним виконавцем, документи виконавчого провадження можуть бути вручені особисто сторонам або іншим учасникам виконавчого провадження під розписку.

Належно оформлена відмова сторін виконавчого провадження від одержання документів виконавчого провадження не є перешкодою для проведення подальших виконавчих дій у встановленому цим Законом порядку.

(*Стаття 27 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)*

Стаття 28. Роз'яснення рішень, які підлягають примусовому виконанню

У разі якщо резолютивна частина рішення, викладена у виконавчому документі, є незрозумілою, державний виконавець, а також сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення відповідного рішення чи змісту документа. (Частина перша статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Суд, який видав виконавчий документ, зобов'язаний розглянути заяву державного виконавця у 10-денний строк з дня її надходження і при необхідності дати відповідне роз'яснення рішення чи змісту документа, не змінюючи їх змісту. Про роз'яснення рішення чи змісту документа або відмову у цьому суд постановляє ухвалу. (Частина друга статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Глава 4

ПОРЯДОК ТА УМОВИ ЗДІЙСНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

(*Статтю 29 виключено на підставі Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)*

Стаття 30. Добровільне виконання рішень

Державний виконавець, починаючи виконувати рішення, повинен пересвідчитися, чи отримана боржником копія постанови про відкриття виконавчого провадження і чи здійснені ним дії, спрямовані на добровільне виконання рішення у встановлений постановою строк відповідно до статті 24 цього Закону.

У разі, якщо копія постанови про відкриття виконавчого провадження одержана боржником несвоєчасно, внаслідок чого боржник був позбавлений можливості добровільно виконати рішення у встановлений державним виконавцем строк, за письмовою заявою боржника при підтвердженні факту несвоєчасного одержання вказаної постанови державний виконавець відкладає провадження виконавчих дій у порядку, встановленому статтею 32 цього Закону, та поновлює боржнику строк для добровільного виконання рішення. (Частина друга статті 30 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Якщо при відкритті виконавчого провадження державним виконавцем у порядку, встановленому статтею 24 цього Закону, накладено арешт на майно боржника, за погодженням з державним виконавцем боржник має право у строк, встановлений для добровільного виконання рішення, реалізувати належне йому майно в рахунок повного або часткового погашення боргу за виконавчим документом. У цьому разі покупець майна боржника повинен внести кошти за придбане майно на рахунок органу державної виконавчої служби у строк, встановлений для добровільного виконання рішення. Після внесення покупцем коштів арешт з проданого майна боржника знімається за постановою державного виконавця. (Статтю 30 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

У разі повного добровільного виконання рішення боржником у встановлений для добровільного виконання строк державний виконавець складає про це акт, який є підставою для закінчення виконавчого провадження. (Статтю 30 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

(Частина статті 30 виключено на підставі Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Якщо боржник у встановлений строк добровільно не виконав рішення, державний виконавець невідкладно розпочинає його примусове виконання. (Частина статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 31. Час провадження виконавчих дій

Виконавчі дії провадяться державним виконавцем у робочі дні не раніше шостої години і не пізніше двадцять другої години. Конкретний час проведення виконавчих дій визначається державним виконавцем. Сторони виконавчого провадження мають право пропонувати зручний для них час проведення виконавчих дій.

Проведення виконавчих дій у неробочі та святкові дні, встановлені законодавством, допускається лише у випадках, коли зволікання неможливе або у разі, коли вони не можуть бути здійснені в інші дні з вини боржника. (Частина друга статті 31 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Проведення виконавчих дій у нічний час допускається лише у випадках, коли невиконання рішення створює загрозу життю чи здоров'ю громадян. (Частина третя статті 31 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Проведення виконавчих дій у неробочі та святкові дні або у нічний час здійснюється на підставі постанови державного виконавця, затвердженої начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований. (Статтю 31 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Стаття 32. Відкладення провадження виконавчих дій

(Частина першу статті 32 виключено на підставі Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

За наявності обставин, що перешкоджають провадженню виконавчих дій або несвоечасного одержання сторонами документів виконавчого провадження, внаслідок чого вони були позбавлені можливості використати надані їм цим Законом права, державний виконавець може відкласти виконавчі дії за заявою стягувача або за заявою боржника, або з власної ініціативи на строк до 10 днів. Про відкладення провадження виконавчих дій державний виконавець виносить відповідну постанову, про що повідомляє сторони, суд або інший орган, який видав виконавчий документ. (Частина друга статті 32 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Постанова державного виконавця про відкладення провадження виконавчих дій може бути оскаржена начальнику відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, або до суду в 3-денний строк. (Частина третя статті 32 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Стаття 33. Відстрочка або розстрочка виконання, встановлення чи зміна способу і порядку виконання рішення
(Назва статті 33 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

За наявності обставин, що ускладнюють виконання рішення або роблять його неможливим, державний виконавець за власною ініціативою або за заявою сторін, а також самі сторони мають право звернутися до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про відстрочку або розстрочку виконання, а також про встановлення чи зміну способу і порядку виконання. (Частина перша статті 33 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Рішення про відстрочку або розстрочку виконання, встановлення чи зміну способу і порядку виконання повинно бути прийнято у 10-денний строк і може бути оскаржено у встановленому порядку. (Частина друга статті 33 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

По інших рішеннях відстрочка або розстрочка виконання, встановлення чи зміна способу і порядку виконання не допускаються. (Статтю 33 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Відстрочка виконання рішення суду про звернення стягнення на предмет іпотеки не призводить до призупинення нарахування процентів за угодою про іпотечний кредит чи зміни прав та обов'язків сторін щодо основного зобов'язання боржника.
(*Статтю 33 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 980-IV (980-15) від 19.06.2003*)

Відстрочка виконання рішення суду про звернення стягнення на предмет іпотеки не допускається у разі, якщо:

іпотеку включено до іпотечного пулу;

відстрочка може призвести до істотного погіршення фінансового стану іпотекодержателя;

проти іпотекодавця чи іпотекодержателя порушено справу про визнання його банкрутом;

іпотекодавець раніше мав несплачені зобов'язання чи був неплатоспроможним;

є вірогідність, що протягом періоду відстрочки не буде сплачено зобов'язання.

(*Статтю 33 доповнено частиною згідно із Законом N 980-IV (980-15) від 19.06.2003*)

Стаття 34. Обставини, що зумовлюють обов'язкове зупинення виконавчого провадження

Виконавче провадження підлягає обов'язковому зупиненню у випадках:

1) смерті стягувача або боржника, оголошення померлим чи визнання безвісно відсутнім стягувача або боржника, або припинення існування сторони - юридичної особи, якщо встановлені судом правовідносини допускають правонаступництво;

2) визнання стягувача або боржника недієздатним;

3) проходження боржником строкової військової служби у Збройних Силах України, передбачених законом інших військових формуваннях, якщо за умовами служби провадження виконавчих дій неможливе, чи на прохання стягувача, який проходить строкову військову службу в Збройних Силах України або інших військових формуваннях;

4) зупинення судом стягнення на підставі виконавчого документа; { Пункт 4 частини першої статті 34 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003; із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005; в редакції Закону N 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006 }

5) прийняття судом до розгляду скарги на дії органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення;

6) зупинення виконання відповідного рішення або виконавчого провадження посадовою особою, якій законом надано таке право;
(*Пункт 6 частини першої статті 34 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003*)

7) подання до суду позову про виключення майна з акта опису й арешту; (Пункт 7 частини першої статті 34 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

8) порушення господарським судом провадження у справі про банкрутство боржника, якщо відповідно до закону на вимогу стягувача поширюється дія мораторію, введеного господарським судом, крім випадків знаходження виконавчого провадження на стадії розподілу стягнутих з боржника грошових сум (у тому числі одержаних від реалізації майна боржника); (Пункт 8 статті 34 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003)

9) сплати боржником або іншим гарантом у порядку, передбаченому законодавством (у тому числі за договорами про відшкодування ядерної шкоди), коштів на відшкодування ядерної шкоди, що дорівнюють або перевищують встановлену законом межу відповідальності оператора ядерної установки. Для обчислення сплачені кошти підлягають перерахуванню у Спеціальні права запозичення, що встановлюються Міжнародним валютним фондом, за офіційним курсом Національного банку України на день сплати; (Статтю 34 доповнено пунктом 9 згідно із Законом N 2893-III (2893-14) від 13.12.2001)

10) внесення касаційного подання прокурора на рішення суду; (Статтю 34 доповнено пунктом 10 згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

11) звернення до суду із заявою про заміну вибулої сторони правонаступником у порядку, встановленому частиною четвертою статті 11 цього Закону; (Статтю 34 доповнено пунктом 11 згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

{ Пункт 12 частини першої статті 34 виключено на підставі Закону N 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006 }

13) надання судом, який видав виконавчий документ, відстрочки виконання рішення; (Частину першу статті 34 доповнено пунктом 13 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

14) наявності коштів боржника на депозитних, вкладних та інших подібних рахунках боржника, з яких боржник не вправі вимагати видачі чи списання коштів до спливу певного строку, в разі відсутності іншого майна боржника, на яке може бути звернено стягнення; (Частину першу статті 34 доповнено пунктом 14 згідно із Законом N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003)

15) внесення підприємства паливно-енергетичного комплексу до Реєстру підприємств паливно-енергетичного комплексу, які беруть участь у процедурі погашення заборгованості відповідно до Закону України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу" (2711-15); (Частину першу статті 34 доповнено пунктом 15 згідно із Законом N 2711-IV (2711-15) від 23.06.2005)

16) призначення тимчасової державної допомоги відповідно до

частини п'ятої статті 181 Сімейного кодексу України" (2947-14).
{ Частина першу статті 34 доповнено пунктом 16 згідно із Законом
N 2853-IV (2853-15) від 08.09.2005 }

Виконавче провадження з підстави, передбаченої пунктом 7 частини першої цієї статті, зупиняється лише в частині звернення стягнення на майно, щодо якого до суду подано позовну заяву про виключення його з опису. (Статтю 34 доповнено частиною другою згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 35. Право державного виконавця зупинити виконавче провадження

Виконавче провадження може бути зупинено у разі:

1) звернення державного виконавця до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення рішення, що підлягає виконанню, про відстрочку або розстрочку виконання, а також про встановлення чи зміну способу і порядку виконання;
(Пункт 1 статті 35 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

2) прохання боржника, який проходить строкову службу у складі Збройних Сил України чи інших передбачених законом військових формувань;

3) перебування боржника у тривалому службовому відрядженні;

4) знаходження боржника на лікуванні у стаціонарному лікувальному закладі;

5) прийняття скарги на дії державного виконавця або відмову в його відводі; { Пункт 5 статті 35 із змінами, внесеними згідно із Законом N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

6) оголошення розшуку боржника, його майна або розшуку дитини;

7) знаходження боржника або стягувача у відпустці за межами населеного пункту, де вони проживають;

8) призначення експертизи; (Статтю 35 доповнено пунктом 9 згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

9) надання сторонам строку для запрошення перекладача.
(Статтю 35 доповнено пунктом 9 згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 36. Порядок і строки зупинення виконавчого провадження

Державний виконавець вносить вмотивовану постанову про зупинення виконавчого провадження з підстав, передбачених у статтях 34 і 35 цього Закону, яка затверджується начальником відповідного відділу державної виконавчої служби. Постанову про зупинення виконавчого провадження з підстав, передбачених статтею 34 цього Закону, державний виконавець вносить не пізніше наступного дня, коли йому стало відомо про такі обставини. Копія постанови надсилається у 3-денний строк сторонам та суду або іншому органу (посадовій особі), які видали виконавчий документ.

(Частина перша статті 36 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Виконавче провадження зупиняється:

у випадках, передбачених пунктами 1 і 2 статті 34, - до визначення правонаступників боржника або призначення опікуна недієздатному боржникові;

у випадках, передбачених пунктами 3, 4, 9, 13, 14 і 16 статті 34, пунктами 2, 3, 4, 6, 7, 8 і 9 статті 35, - до закінчення існування названих обставин; (Абзац третій частини другої статті 36 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2893-III (2893-14) від 13.12.2001, N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003, N 2853-IV (2853-15) від 08.09.2005, N 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006 }

у випадках, передбачених пунктами 5, 6, 7, 8, 10 і 11 статті 34, пунктами 1, 5 статті 35, - до розгляду питання по суті; { Абзац четвертий частини другої статті 36 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006 }

у випадках, передбачених пунктом 15 статті 34, - до закінчення терміну дії процедури погашення заборгованості підприємствами паливно-енергетичного комплексу, визначеного Законом України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу" (2711-15). (Частину другу статті 36 доповнено абзацом п'ятим згідно із Законом N 2711-IV (2711-15) від 23.06.2005)

Постанова про зупинення виконавчого провадження може бути оскаржена до суду в 10-денний строк. Строки зупинення виконавчого провадження можуть бути скорочені судом.

Впродовж строку, на який виконавче провадження зупинено, виконавчі дії не провадяться. Накладений державним виконавцем арешт на майно боржника, у тому числі на кошти на рахунках та вкладках боржника в установах банків та інших фінансових установах, не знімається. У період зупинення виконавчого провадження державний виконавець має право звертатися до суду в порядку, встановленому статтями 28, 32, 33, 78, 79, 80 цього Закону, а також вживати заходів щодо розшуку боржника або його майна. (Частина четверта статті 36 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Після усунення обставин, які стали підставою для зупинення виконавчого провадження, державний виконавець зобов'язаний своєю постановою поновити виконавче провадження за власною ініціативою або заявою стягувача, яка затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований. Копія постанови у 3-денний строк надсилається сторонам. (Частина п'ята статті 36 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Якщо арештоване майно боржника передано на реалізацію, копії постанов про зупинення виконавчого провадження та про поновлення виконавчого провадження надсилаються до підприємства, установи,

організації, які здійснюють реалізацію майна боржника. (Статтю 36 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 37. Закінчення виконавчого провадження

Виконавче провадження підлягає закінченню у випадках:

1) визнання відмови стягувача від примусового виконання рішення суду; (Пункт 1 частини першої статті 37 в редакції Закону N 2798-IV (2798-15) від 06.09.2005)

2) визнання судом мирової угоди між стягувачем і боржником про закінчення виконавчого провадження; (Пункт 2 частини першої статті 37 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2798-IV (2798-15) від 06.09.2005)

3) смерті або оголошення померлим стягувача чи боржника, визнання безвісно відсутнім боржника або стягувача, ліквідації юридичної особи - сторони виконавчого провадження, якщо виконання їх обов'язків чи вимог у виконавчому провадженні не допускає правонаступництва; (Пункт 3 частини першої статті 37 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

4) скасування рішення суду або іншого органу (посадової особи), яке підлягало виконанню на підставі виконавчого документа, або визнання судом виконавчого документа таким, що не підлягає виконанню; { Пункт 4 частини першої статті 37 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006 }

5) письмової відмови стягувача від одержання предметів, вилучених у боржника при виконанні рішення про передачу їх стягувачеві, або знищення речі, яка мала бути передана стягувачеві в натурі;

6) закінчення передбаченого законом строку для даного виду стягнення;

7) передачі виконавчого документа ліквідаційній комісії у разі ліквідації боржника - юридичної особи або арбітражному керуючому у разі визнання боржника банкрутом; (Пункт 7 частини першої статті 37 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

8) фактичного повного виконання рішення згідно з виконавчим документом;

9) повернення виконавчого документа без виконання на вимогу суду або іншого органу (посадової особи), які видали виконавчий документ, або на письмову вимогу стягувача;

10) направлення виконавчого документа за належністю до іншого відділу державної виконавчої служби;

11) повернення виконавчого документа до суду чи іншого органу (посадової особи), які видали виконавчий документ, у випадку, передбаченому частиною третьою статті 76 цього Закону;

12) якщо рішення фактично виконане, відповідно до пункту 8 частини першої цієї статті, під час виконання рішення

Європейського суду з прав людини. { Частина першу статті 37 доповнено пунктом 12 згідно із Законом N 668-V (668-16) від 20.02.2007 }

Про закінчення виконавчого провадження державний виконавець виносить постанову, яка затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований. Копія постанови у 3-денний строк надсилається сторонам та суду або іншому органу (посадовій особі), які видали виконавчий документ. (Частина друга статті 37 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Постанова державного виконавця про закінчення виконавчого провадження може бути оскаржена сторонами до начальника відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, або до суду у 10-денний строк. (Частина третя статті 37 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)
(Стаття 37 в редакції Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 38. Наслідки завершення виконавчого провадження

У разі закінчення виконавчого провадження згідно із статтею 37 цього Закону, крім направлення виконавчого документа за належністю до іншого органу державної виконавчої служби; повернення виконавчого документа стягувачу згідно із статтею 40 цього Закону; повернення виконавчого документа до суду або іншого органу (посадовій особі), який його видав, згідно із статтею 40-1 цього Закону, припиняється чинність арешту майна боржника, скасовуються інші здійснені державним виконавцем заходи примусового виконання рішення, а також провадяться інші дії, необхідні у зв'язку з завершенням виконавчого провадження. Завершене виконавче провадження не може бути розпочате знову, крім випадків, передбачених цим Законом.

Якщо у виконавчому провадженні державним виконавцем був накладений арешт на майно боржника, у постанові про закінчення виконавчого провадження, повернення виконавчого документа стягувачу або повернення виконавчого документа до суду або іншого органу (посадовій особі), який його видав, державний виконавець зазначає про скасування арешту, накладеного на майно боржника.

За заявою боржника державний виконавець видає йому додаткові копії постанови, вказаної у частині другій цієї статті, для її пред'явлення до органу нотаріату та інших органів, що здійснюють реєстрацію майна або ведуть реєстр заборони на його відчуження для зняття арешту з майна.

(Стаття 38 в редакції Законів N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

(Статтю 39 виключено на підставі Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 40. Повернення виконавчого документа стягувачеві

Виконавчий документ, прийнятий державним виконавцем до виконання, за яким стягнення не провадилося або було проведено частково, повертається стягувачеві:

- 1) за письмовою заявою стягувача;

2) якщо у боржника відсутнє майно, на яке може бути звернено стягнення, і здійснені державним виконавцем відповідно до цього Закону заходи щодо розшуку такого майна виявилися безрезультатними;

3) якщо стягувач відмовився залишити за собою майно боржника, не реалізоване під час виконання рішення, одержати певні предмети, що повинні бути передані йому від боржника згідно з рішенням;

4) у разі якщо стягувач перешкоджає провадженню виконавчих дій або не здійснює авансування витрат на проведення виконавчих дій, якщо їх авансування передбачено цим Законом, незважаючи на попередження державного виконавця про повернення йому виконавчого документа; (Пункт 4 частини першої статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

5) якщо в результаті вжитих державним виконавцем заходів неможливо з'ясувати місцезнаходження боржника - юридичної особи, місце проживання боржника - фізичної особи (за винятком виконавчих документів, зазначених у частині першій статті 42 цього Закону), а також виконавчих документів, за якими мають бути стягнені грошові кошти чи інше майно, та інших виконавчих документів, які можуть бути виконані без безпосередньої участі боржника; (Частину першу статті 40 доповнено пунктом 5 згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, із змінами, внесеними згідно із Законом N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003)

6) якщо у боржника відсутнє майно, яке він за виконавчим документом повинен передати стягувачу, або майно, визначене виконавчим документом, на яке необхідно звернути стягнення з метою погашення заборгованості (крім коштів), і здійснені державним виконавцем відповідно до цього Закону заходи щодо розшуку такого майна виявилися безрезультатними. (Частину першу статті 40 доповнено пунктом 6 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Про наявність обставин, зазначених у пунктах 2-6 частини першої цієї статті, державний виконавець складає акт. (Частину друга статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

У разі повернення виконавчого документа з підстав, встановлених частиною першою цієї статті, стягувачу повертаються невикористані суми внесеного ним авансового внеску із звітом державного виконавця про його використання. (Частина третя статті 40 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Про повернення виконавчого документа і авансового внеску стягувачеві державний виконавець вносить постанову, яка затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, і може бути оскаржена до суду в 10-денний строк. (Частина четверта статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Повернення виконавчого документа стягувачеві з підстав, передбачених пунктами 2-6 частини першої цієї статті, не позбавляє його права повторно пред'явити виконавчий документ до виконання в межах строків, встановлених статтею 21 цього Закону. (Частину п'ята статті 40 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 40-1. Повернення виконавчого документа до суду або іншого органу (посадовій особі), який його видав

Виконавчий документ, прийнятий державним виконавцем до виконання, повертається до суду, який його видав, у разі відновлення судом строку для подання апеляційної скарги на рішення, за яким видано виконавчий документ та прийняття цієї апеляційної скарги до розгляду.

Виконавчий документ, прийнятий державним виконавцем до виконання, за яким стягувачем є держава, у випадках, передбачених пунктами 2-6 частини першої статті 40 цього Закону, повертається до суду або іншого органу (посадовій особі), який видав виконавчий документ.

Про повернення виконавчого документа державний виконавець вносить постанову, яка затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, і може бути оскаржена до суду в 10-денний строк. (Частина третя статті 40-1 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)
(Закон доповнено статтею 40-1 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 41. Відновлення виконавчого провадження

Якщо постанова державного виконавця про закінчення виконавчого провадження або повернення виконавчого документа стягувачеві визнана судом незаконною чи скасована начальником або керівником вищестоячого органу державної виконавчої служби, начальником відповідного органу державної виконавчої служби, виконавче провадження підлягає відновленню у 3-денний строк з дня отримання ухвали суду, постанови начальника або керівника вищестоячого органу державної виконавчої служби, начальника відповідного органу державної виконавчої служби. (Частина перша статті 41 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16) від 22.12.2006)

За наявності обставин, передбачених частиною сьомою статті 80 цього Закону, виконавче провадження підлягає відновленню у 3-денний строк з дня надходження до державного виконавця відповідної заяви стягувача.

Про відновлення виконавчого провадження державний виконавець вносить постанову, копія якої не пізніше наступного дня надсилається до суду, який визнав незаконною постанову державного виконавця, сторонам, а також органу (посадовій особі), які видали виконавчий документ.

(Стаття 41 в редакції Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 42. Оголошення розшуку

У разі відсутності відомостей про місце проживання (знаходження) боржника за виконавчими документами про стягнення аліментів, відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом чи іншим ушкодженням здоров'ю або у зв'язку з втратою годувальника, а також дитини за виконавчими документами про відібрання дитини державний виконавець звертається до суду з поданням про винесення ухвали про

розшук боржника або дитини.

У разі відсутності відомостей про місце знаходження майна боржника за виконавчими документами, зазначеними у частині першій, державний виконавець виносить постанову про розшук майна, яка затверджується начальником відповідного відділу державної виконавчої служби.

Розшук оголошується відповідно за місцем виконання рішення або за останнім відомим місцем проживання (знаходження) боржника чи місцем знаходження його майна, або за місцем проживання (знаходження) стягувача. Розшук громадянина-боржника, дитини та розшук транспортних засобів боржника здійснюють органи внутрішніх справ, а розшук боржника - юридичної особи, а також іншого майна боржника здійснює Державна виконавча служба. Постанова про розшук обов'язкова до виконання. (Частина третя статті 42 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Витрати органів внутрішніх справ, пов'язані з розшуком громадянина-боржника, дитини або транспортних засобів боржника, стягуються з боржника за ухвалою суду. Витрати, пов'язані з розшуком боржника - юридичної особи або іншого майна боржника, стягуються з боржника за постановою державного виконавця, яка затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований. (Частина четверта статті 42 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

За іншими виконавчими документами державний виконавець може звернутися до суду з поданням про розшук боржника або дитини чи винести постанову про оголошення розшуку майна боржника за наявності письмової згоди стягувача відшкодувати витрати на розшук та авансувати зазначені витрати відповідно до цього Закону. В цьому випадку стягувач має право у судовому порядку вимагати від боржника компенсації витрат, пов'язаних з проведенням розшуку.

Незвернення державного виконавця до суду у випадках, передбачених частиною першою цієї статті, а також постановою державного виконавця про відмову у розшуку майна боржника та постановою про стягнення витрат, пов'язаних з розшуком, можуть бути оскаржені до відповідного суду у 10-денний строк.

Стаття 43. Розподіл стягнутих з боржника грошових сум

З грошової суми (в тому числі одержаної від реалізації майна боржника), яка стягнута державним виконавцем з боржника, в першу чергу повертається авансовий внесок сторін та інших осіб на проведення виконавчих дій, в другу чергу компенсуються витрати Державної виконавчої служби на здійснення виконавчих дій, не покриті авансовим внеском сторін та інших осіб, у третю чергу задовольняються вимоги стягувача та стягується виконавчий збір. Виконавчий збір стягується пропорційно фактично задоволеним вимогам стягувача. (Частина перша статті 43 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003)

Розподіл грошових сум у черговості, вказаній у частині першій цієї статті, здійснюється в міру їх стягнення. (Частина друга статті 43 в редакції Закону N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003)

Сума, що залишилася після повного виконання рішення, використовується на сплату штрафів, накладених на боржника під час виконавчого провадження. (Статтю 43 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003)

Сума, що залишилася після сплати штрафів, повертається боржникові. (Статтю 43 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003)
(Стаття 43 в редакції Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 44. Черговість задоволення вимог стягувачів

У разі недостатності суми, стягненої з боржника для задоволення всіх вимог за виконавчими документами, ця сума розподіляється державним виконавцем між стягувачами в порядку черговості, встановленої цією статтею.

У першу чергу задовольняються забезпечені заставою вимоги про стягнення з вартості заставленого майна. (Статтю 44 доповнено частиною другою згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

У другу чергу задовольняються вимоги щодо стягнення аліментів, відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, а також у зв'язку з втратою годувальника.
(Частина третя статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

У третю чергу задовольняються вимоги працівників, пов'язані з трудовими правовідносинами, після чого задовольняються вимоги щодо збору на обов'язкове державне пенсійне страхування та страхових внесків на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, вимоги щодо виплати наданої адвокатами юридичної допомоги, виплати винагороди, що належить автору за використання його твору, відкриття, винаходу, промислового зразка, на які видано відповідні свідоцтва. Після повного задоволення зазначених вимог задовольняються вимоги громадян за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням та вимоги громадян про відшкодування збитків, заподіяних їх майну злочином або адміністративним правопорушенням. (Частина четверта статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 3108-IV (3108-15) від 17.11.2005)

У четверту чергу задовольняються вимоги щодо податків і неподаткових платежів до бюджету, вимоги органів страхування з обов'язкового страхування (крім вимог щодо збору на обов'язкове державне пенсійне страхування). (Частина п'ята статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

У п'яту чергу задовольняються всі інші вимоги. (Частина шоста статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Вимоги стягувачів кожної наступної черги задовольняються після повного задоволення вимог стягувачів попередньої черги. У разі недостатності стягненої суми для повного задоволення усіх вимог однієї черги ці вимоги задовольняються пропорційно належній кожному стягувачеві сумі. Вимоги стягувачів щодо виплати заборгованості із заробітної плати задовольняються в порядку

календарного надходження виконавчих документів. Стягнута з боржника сума розподіляється між стягувачами згідно з виконавчими документами, за якими відкрито виконавчі провадження і закінчився встановлений державним виконавцем строк для добровільного виконання рішення, на день зарахування стягнутої суми на депозитний рахунок органу державної виконавчої служби. (Частина сьома статті 44 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

(Частину восьму статті 44 виключено на підставі Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 44-1. Порядок виплати стягнених грошових сум
{ Назва статті 44-1 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

Грошові суми, стягнені з боржника, зараховуються державним виконавцем на депозитний рахунок відповідного органу державної виконавчої служби. { Частина перша статті 44-1 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

За письмовою заявою стягувача - фізичної особи стягнуті грошові суми можуть бути перераховані державним виконавцем на рахунок стягувача в банку або в іншій фінансовій установі чи перераховані на адресу стягувача поштовим переказом. Поштовий переказ стягувачеві стягнених грошових сум здійснюється за його рахунок, крім переказу аліментних сум. За відсутності такої заяви державний виконавець для видачі стягнутих сум виписує на ім'я стягувача чек, який підписується начальником відповідного органу державної виконавчої служби та скріплюється печаткою цього органу, за яким стягувач одержує належні йому грошові суми в установі банку. Зазначений чек видається особисто стягувачеві або його представнику під розписку.

Стягувачам - юридичним особам стягнуті суми перераховуються державним виконавцем у встановленому порядку на вказані стягувачами належні їм рахунки. { Частина третя статті 44-1 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

Грошові суми, стягнуті державним виконавцем до Державного бюджету України або місцевих бюджетів, перераховуються в порядку, встановленому Державним казначейством України.

Виплата стягувачеві стягнутих сум готівкою або виплата стягнутих сум іншим особам, які не є стягувачами (крім виплати грошових сум заставодержателю, який не є стягувачем, згідно із статтею 52 Закону), не допускається. Забороняється використовувати стягнуті з боржників грошові суми, які підлягають виплаті стягувачам, на інші, ніж встановлені цією статтею, цілі, а також звертати на них стягнення для виплати іншим особам, які не є стягувачами за виконавчими документами при примусовому виконанні яких ці суми стягнута.

Якщо державному виконавцю відомий рахунок стягувача, на який слід перерахувати стягнуті з боржника кошти, або якщо відповідно до частини другої цієї статті кошти підлягають перерахуванню на адресу стягувача поштовим переказом, то пропорційна стягнутій сумі сума виконавчого збору перераховується після перерахування

стягувачу належної йому суми. В іншому разі пропорційна стягнутій сумі сума виконавчого збору перераховується після надіслання стягувачу повідомлення про наявність на депозитному рахунку відповідного органу державної виконавчої служби суми коштів, яка підлягає виплаті стягувачу. { Статтю 44-1 доповнено частиною згідно із Законом N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

Якщо стягнуті з боржника грошові суми не витребувані стягувачем протягом трьох років з дня їх зарахування на депозитний рахунок органу державної виконавчої служби, ці суми зараховуються до Державного бюджету України у порядку, встановленому Державним казначейством України.

(Закон доповнено статтею 44-1 згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 45. Витрати виконавчого провадження

Витрати органів державної виконавчої служби на організацію та проведення виконавчих дій щодо забезпечення примусового виконання рішень є витратами виконавчого провадження. (Частина перша статті 45 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Витрати виконавчого провадження здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України та коштів виконавчого провадження, які використовуються у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України. (Статтю 45 доповнено частиною другою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Кошти виконавчого провадження складаються з:

коштів виконавчого збору, стягнутого з боржника в порядку, встановленому статтею 46 цього Закону;

авансового внеску стягувачів на проведення виконавчих дій згідно із статтею 48 цього Закону;

стягнутих з боржника витрат на проведення виконавчих дій;

інших надходжень, що не суперечать законодавству.

(Статтю 45 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

До витрат на організацію та проведення виконавчих дій належать кошти, витрачені на: (Абзац перший частини статті 45 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

1) перевезення, зберігання і реалізацію майна боржника;

2) оплату праці експертів, перекладачів та інших осіб, залучених у встановленому порядку до провадження виконавчих дій;

3) поштовий переказ стягувачеві стягнених аліментних сум;

(Пункт 3 частини четвертої статті 45 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

4) розшук боржника, його майна або розшук дитини;

5) оголошення в засобах масової інформації;

6) інші необхідні витрати для забезпечення належної організації виконання рішень органами державної виконавчої служби. (Пункт 6 частини статті 45 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Про стягнення з боржника витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, державний виконавець виносить постанову, яка затверджується начальником відповідного відділу державної виконавчої служби. Постанова про стягнення з боржника витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, може бути оскаржена сторонами до суду у 10-денний строк.

(Статтю 45 доповнено частиною згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

(Стаття 45 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 46. Виконавчий збір

У разі невиконання рішення у строк, установлений для добровільного його виконання, з боржника постановою державного виконавця, яка затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, стягується виконавчий збір у розмірі 10 відсотків від фактично стягненої суми або вартості майна боржника, яке передане стягувачу за виконавчим документом, а в разі невиконання рішення немайнового характеру в строк, встановлений для добровільного його виконання, з боржника після повного виконання рішення в тому ж порядку стягується виконавчий збір у розмірі двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з боржника - громадянина і в розмірі п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян - з боржника - юридичної особи. (Частина перша статті 46 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, в редакції Закону N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003, із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Виконавчий збір не стягується із страховиків, які здійснюють державне обов'язкове особисте страхування, при виконанні державними виконавцями рішень про стягнення коштів за державним обов'язковим особистим страхуванням, а також з осіб, звільнених від його сплати згідно з законодавством, а також за виконавчими документами про конфіскацію майна, стягнення періодичних платежів, стягнення виконавчого збору, накладення арешту на майно для забезпечення позовних вимог. (Частина друга статті 46 в редакції Закону N 2241-III (2241-14) від 18.01.2001, із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Постанова про стягнення виконавчого збору виносить при першому надходженні виконавчого документа державному виконавцю. При наступних пред'явленнях до виконання виконавчого документа державному виконавцеві виконавчий збір стягується в частині, що не була стягнута при попередньому виконанні. (Частина третя статті 46 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003; дію частини третьої статті 46 зупинено на 2004 рік в частині зарахування стягнутого з боржника виконавчого збору до коштів виконавчого провадження згідно із Законом N 1344-IV (1344-15) від 27.11.2003; дію частини третьої статті 46 зупинено на 2005 рік в частині зарахування стягнутого з боржника виконавчого збору до коштів виконавчого провадження згідно із

Законом N 2285-IV (2285-15) від 23.12.2004; із змінами, внесеними згідно із Законом N 2505-IV (2505-15) від 25.03.2005)

(Частина четверта статті 46 втратила чинність на підставі Закону N 783-XIV (783-14) від 30.06.99 - редакція набирає чинності одночасно з набранням чинності Законом про Державний бюджет України на 2000 рік)

У разі коли стягнутої з боржника суми недостатньо для повного задоволення вимог стягувача, виконавчий збір сплачується пропорційно від стягнутої суми. (Статтю 46 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Постанова про стягнення виконавчого збору не пізніше ніж наступного дня після її винесення надсилається боржнику і може бути оскаржена до суду в 10-денний строк. (Частина п'ята статті 46 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

У разі закриття виконавчого провадження у зв'язку з скасуванням рішення, що підлягало виконанню на основі виконавчого документа, виконавчий збір повертається боржникові.

У разі коли виконавче провадження закінчено, а виконавчий збір не стягнуто, постанова про стягнення виконавчого збору виділяється в окреме провадження і підлягає виконанню в порядку, встановленому цим Законом.

(Статтю 46 доповнено частиною сьомою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Постанова державного виконавця про стягнення виконавчого збору може бути скасована за заявою боржника начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, якщо боржник оплатить витрати, пов'язані з проведенням виконавчих дій, у разі: (Абзац перший частини восьмої статті 46 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

1) прийняття судом відмови стягувача від стягнення;

2) смерті або оголошення померлим стягувача чи визнання його безвісно відсутнім або ліквідації стягувача - юридичної особи, якщо виконання вимог стягувача у виконавчому провадженні не допускає правонаступництва;

3) повернення виконавчого документа без виконання на вимогу суду або іншого органу (посадової особи), який видав виконавчий документ, або на письмову вимогу чи заяву стягувача.

(Статтю 46 доповнено частиною восьмою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Постанова про стягнення виконавчого збору може бути скасована за поданням державного виконавця начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, у разі: (Абзац перший частини дев'ятої статті 46 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

1) смерті або оголошення померлим боржника або визнання його

безвісно відсутнім чи ліквідації боржника - юридичної особи, якщо виконання обов'язків боржника у виконавчому провадженні не допускає правонаступництва;

2) недостатності майна юридичної особи - боржника, що ліквідується;

3) скасування рішення суду або іншого органу (посадової особи), яке підлягало виконанню на підставі виконавчого документа.

(Статтю 46 доповнено частиною дев'ятою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 47. Винагорода державному виконавцеві

Державний виконавець, який забезпечив реальне, своєчасне і законне виконання виконавчого документа, за рахунок стягнутого з боржника виконавчого збору одержує винагороду в розмірі двох відсотків стягнутої ним суми або вартості майна, але не більше тридцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а по виконавчому документу немайнового характеру - не більше п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Державний виконавець, який забезпечив законне і своєчасне, в термін, визначений у частині першій статті 79 цього Закону, примусове виконання рішення про виселення боржника, одержує винагороду за рахунок кредитора в розмірі двох відсотків від стягнутої ним суми або вартості майна (ціни реалізації майна, на яке було звернено стягнення відповідно до закону), але не більше трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. (Статтю 47 доповнено частиною другою згідно із Законом N 3201-IV (3201-15) від 15.12.2005)

(Стаття 47 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 48. Авансування витрат на виконавче провадження

З метою забезпечення провадження виконавчих дій стягувач може за погодженням із державним виконавцем внести на депозитний рахунок відповідного органу державної виконавчої служби певну грошову суму для здійснення необхідних витрат або для покриття їх частини, якщо інше не передбачено цим Законом. (Частина перша статті 48 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

При завершенні виконавчих дій авансовий внесок повністю повертається стягувачеві, якщо інше не передбачено цим Законом. (Частина друга статті 48 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 49. Особливості виконання рішень у разі відкриття кількох виконавчих проваджень щодо одного боржника

У разі якщо в органі державної виконавчої служби відкрито кілька виконавчих проваджень щодо одного й того самого боржника, вони об'єднуються у зведене виконавче провадження і на майно боржника накладається арешт у межах загальної суми стягнення, виконавчого збору і можливих витрат на виконавче провадження. (Частина перша статті 49 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Якщо виконавчі провадження щодо одного й того самого боржника відкриті у кількох органах державної виконавчої служби, виконання вимог цієї статті забезпечується в порядку, встановленому Міністерством юстиції України. (Частина друга статті 49 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

З метою реалізації вимог цієї статті Департаментом державної виконавчої служби Міністерства юстиції України формуються відповідні банки даних про відкриття виконавчих проваджень у підрозділах державної виконавчої служби. (Частина третя статті 49 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Стаття 49-1. Порядок видачі документів виконавчого провадження

У разі одержання ухвали суду про витребування або вилучення документа виконавчого провадження, відповідно до якої витребується або вилучається документ виконавчого провадження, або вимоги іншої особи чи органу, які відповідно до закону вправі витребувати або вилучати документи, державний виконавець зобов'язаний не пізніше трьох днів виготовити копію документа, що витребується або вилучається, засвідчити її власним підписом із зазначенням посади, прізвища та дати, скріпити печаткою органу державної виконавчої служби та надіслати засвідчену копію суду або іншій особі чи органу, які витребовують або вилучають документ, або видати її уповноваженій ними особі.

У разі одержання ухвали суду про витребування або вилучення документа виконавчого провадження, відповідно до якої витребується або вилучається оригінал документа виконавчого провадження, державний виконавець зобов'язаний не пізніше трьох днів, якщо інший строк не призначено судом, додати копію документа, засвідчену в порядку, встановленому частиною першою цієї статті, до документів виконавчого провадження, після чого надіслати цінним листом з описом вкладення оригінал документа до суду, який його витребує або вилучає. Ухвала суду додається до документів виконавчого провадження.

У разі проведення виїмки в порядку, встановленому Кримінально-процесуальним кодексом України (1001-05, 1002-05, 1003-05), державний виконавець на підставі постанови судді про виїмку документа виконавчого провадження зобов'язаний пред'явити або виготовити та видати копії документів виконавчого провадження, які вимагає слідчий під час виїмки. Якщо слідчий вимагає видати оригінал документа виконавчого провадження, державний виконавець зобов'язаний додати копію документа, засвідчену в порядку, встановленому частиною першою цієї статті, до документів виконавчого провадження, після чого видати оригінал документа. Постанова судді про проведення виїмки, постанова слідчого про проведення виїмки та другий примірник протоколу виїмки, а також другий примірник опису додаються до документів виконавчого провадження.

Видача чи надіслання оригіналів документів виконавчого провадження допускається лише у випадках і в порядку, встановлених частинами другою та третьою цієї статті.

Правила цієї статті не застосовуються до витребування

виконавчого провадження посадовими особами, зазначеними у статті 8-1 цього Закону, яке здійснюється відповідно до статті 8-2 цього Закону.

{ Закон доповнено статтею 49-1 згідно із Законом N 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006 }

Глава 5

ЗАГАЛЬНИЙ ПОРЯДОК ЗВЕРНЕННЯ СТЯГНЕННЯ НА МАЙНО БОРЖНИКА

(Назва глави 5 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 50. Порядок звернення стягнення на грошові кошти та інше майно боржника

Звернення стягнення на майно боржника полягає в його арешті (опису), вилученні та примусовій реалізації.

Стягнення за виконавчими документами в першу чергу звертається на кошти боржника в гривнях та іноземній валюті, інші цінності, в тому числі кошти на рахунках та вкладах боржника в установах банків та інших кредитних організаціях, на рахунки в цінних паперах у депозитаріях цінних паперів.

Готівкові кошти, виявлені у боржника, вилучаються.

За наявності даних про кошти та інші цінності боржника, що знаходяться на рахунках і вкладах та на зберіганні в банках чи інших кредитних організаціях, на них накладається арешт.

У разі відсутності у боржника коштів та цінностей, достатніх для задоволення вимог стягувача, стягнення звертається також на належне боржникові інше майно, за винятком майна, на яке згідно з законом не може бути накладено стягнення. Звернення стягнення на майно боржника не зупиняє звернення стягнення на грошові кошти боржника. Боржник має право вказати ті види майна чи предмети, на які необхідно звернути стягнення в першу чергу. Остаточною черговістю стягнення на кошти та інше майно боржника визначається державним виконавцем. { Частина п'ята статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

Якщо у виконавчому документі про стягнення грошових коштів не вказано певного номера рахунка, з якого мають бути стягнені грошові кошти, то в разі відсутності в боржника коштів та цінностей, достатніх для задоволення вимог стягувача, державний виконавець не пізніше місячного строку з дня відкриття виконавчого провадження зобов'язаний винести постанову про звернення стягнення на майно боржника, яку не пізніше трьох днів надсилає сторонам. { Статтю 50 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003; із змінами, внесеними згідно із Законом N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

Якщо у виконавчому документі про стягнення грошових коштів указаний певний номер рахунка, з якого мають бути стягнені грошові кошти, то в разі відсутності коштів на цьому рахунку державний виконавець не пізніше місячного строку з дня відкриття виконавчого провадження звертається до органу, який видав виконавчий документ, з клопотанням про заміну способу та порядку виконання рішення шляхом звернення стягнення на майно боржника або встановлення

іншого способу та порядку виконання рішення. { Статтю 50 доповнено частиною сьомою згідно із Законом N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003; із змінами, внесеними згідно із Законом N 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006 }

Стягнення на майно боржника звертається в розмірах і обсягах, необхідних для виконання за виконавчим документом з урахуванням витрат на виконання та стягнення виконавчого збору. У випадках коли боржник володіє майном спільно з іншими особами, стягнення звертається на його частку, що визначається судом за поданням державного виконавця. (Частина статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 51. Порядок звернення стягнення на майно боржника при обчисленні боргу у гривнях або іноземній валюті (Назва статті 51 в редакції Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

У разі відсутності у боржника коштів у гривнях, достатніх для одночасного задоволення вимог стягувача, державний виконавець накладає стягнення на кошти боржника в іноземній валюті.

Якщо кошти боржника в іноземній валюті є на рахунках, внесках або на зберіганні у банку або іншій кредитній установі, які мають право продажу іноземної валюти на внутрішньому валютному ринку України, державний виконавець зобов'язує їх протягом семи днів продати іноземну валюту в розмірі, необхідному для погашення боргу.

Якщо такі кошти є у банку або іншій кредитній установі, які не мають права продажу іноземної валюти на внутрішньому валютному ринку України, державний виконавець зобов'язує їх протягом семи днів перерахувати ці кошти до банку або іншої кредитної установи, що мають таке право для їх реалізації відповідно до вимог частини другої цієї статті.

Звернення стягнення на кошти боржника у гривнях та інше майно боржника при обчисленні боргу в іноземній валюті здійснюється в порядку, передбаченому цією статтею. (Статтю 51 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 52. Звернення стягнення на заставлене майно

Стягнення на заставлене майно в порядку примусового виконання допускається за виконавчими документами для задоволення вимог стягувача-заставодержателя. За постановою державного виконавця про стягнення виконавчого збору, винесеної у виконавчому провадженні про звернення стягнення на заставлене майно, стягнення звертається на вільне від застави майно боржника.

У разі коли коштів, одержаних від реалізації заставленого майна, недостатньо для задоволення вимог стягувача-заставодержателя за виконавчим документом, на підставі якого звернуто стягнення на заставлене майно, виконавчий документ повертається стягувачу-заставодержателю в порядку, визначеному пунктом 6 частини першої статті 40 цього Закону.

Для задоволення вимог стягувачів, які не є заставодержателями, стягнення на заставлене майно боржника може бути звернено у разі:

виникнення права застави після винесення судом рішення про стягнення з боржника коштів;

коли вартість предмета застави перевищує розмір заборгованості боржника заставодержателю.

Про звернення стягнення на заставлене майно для задоволення вимог стягувачів, які не є заставодержателями, державний виконавець повідомляє заставодержателя не пізніше наступного дня після накладення арешту на майно або тоді, коли йому стало відомо, що арештоване майно боржника знаходиться у заставі, та роз'яснює заставодержателю право на звернення до суду з позовом про звільнення заставленого майна з-під арешту.

Реалізація заставленого майна провадиться в порядку, встановленому цим Законом.

З коштів, одержаних від реалізації заставленого майна, здійснюються утримання, передбачені статтею 43 цього Закону, після чого вони використовуються для задоволення вимог заставодержателя. Якщо заставодержатель не є стягувачем у виконавчому провадженні, кошти йому виплачуються у разі належного підтвердження права на заставлене майно. Після повного задоволення вимог заставодержателя залишок коштів використовується для задоволення вимог інших стягувачів у порядку, визначеному цим Законом.

Спори, які виникають у виконавчому провадженні щодо звернення стягнення на заставлене майно, вирішуються судом.

Примусове звернення стягнення на предмет іпотеки здійснюється державним виконавцем з урахуванням положень Закону України "Про іпотеку" (898-15). (Статтю 52 доповнено частиною восьмою згідно із Законом N 3201-IV (3201-15) від 15.12.2005)
(*Стаття 52 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002, текст статті 52 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003; зміни до статті 52 не внесені згідно із Законом N 980-IV (980-15) від 19.06.2003*)

Стаття 53. Звернення стягнення на майно боржника, яке знаходиться в інших осіб

Державний виконавець має право на пропозицію боржника або стягувача звернути стягнення на майно боржника, що знаходиться в інших осіб, а також на майно та кошти, належні боржникові від інших осіб.

Зазначені особи зобов'язані на запит державного виконавця надати у визначений ним строк відомості про належне боржникові майно, що знаходиться у них, та майно чи кошти, які вони повинні передати боржникові.

Одержавши від названих осіб відомості про наявність майна боржника, державний виконавець описує це майно в присутності понятих, вилучає його і реалізує у встановленому цим Законом порядку. Якщо особа, у якій знаходиться майно боржника, перешкоджає державному виконавцеві у його вилученні, таке майно вилучається державним виконавцем у примусовому порядку, встановленому статтею 55 цього Закону. (Частина третя статті 53 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Готівкові кошти та майно, що належать боржникові від інших осіб, вилучаються державним виконавцем у цих осіб у присутності понятих на підставі ухвали суду. (Статтю 53 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

На належні боржнику від інших осіб кошти, що знаходяться на рахунках в установах банків та інших фінансових установах, стягнення звертається державним виконавцем на підставі ухвали суду у встановленому цим Законом порядку. (Статтю 53 доповнено частиною п'ятою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

За ухилення від виконання розпоряджень державного виконавця на особу, в якій знаходиться майно боржника, може бути накладено стягнення відповідно до цього Закону.

Стаття 54. Майно, на яке не може бути звернено стягнення

Не допускається звернення стягнення на майно, зазначене в Переліку видів майна громадян, на яке не може бути звернено стягнення за виконавчими документами (додаток до цього Закону).

Стаття 55. Арешт та вилучення майна боржника

Арешт на майно боржника може накладатися державним виконавцем шляхом:

винесення постанови про відкриття виконавчого провадження, якою накладається арешт на майно боржника та оголошується заборона на його відчуження;

винесення постанови про арешт коштів та інших цінностей боржника, що знаходяться на рахунках і вкладах чи на зберіганні в банках або інших фінансових установах;

винесення постанови про арешт майна боржника та оголошення заборони на його відчуження;

проведення опису майна боржника і накладення на нього арешту. (Статтю 55 доповнено частиною першою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Державним виконавцем за постановою про відкриття виконавчого провадження або за постановою про арешт майна боржника та оголошення заборони на його відчуження може бути накладений арешт у межах суми стягнення за виконавчими документами з урахуванням витрат, пов'язаних з проведенням виконавчих дій на виконання на все майно боржника або на окремо визначене майно боржника. У разі потреби постановою, якою накладено арешт на майно боржника та оголошено заборону на його відчуження, надсилається державним виконавцем до органу нотаріату та інших органів, що здійснюють реєстрацію майна або ведуть реєстр заборони на його відчуження. (Статтю 55 доповнено частиною другою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Копія постанови державного виконавця про арешт коштів чи майна боржника не пізніше наступного після її винесення дня надсилається боржнику та відповідно до банків чи інших фінансових установ або органів, зазначених у частині другій цієї статті. Постанова державного виконавця про арешт коштів чи майна боржника

може бути оскаржена боржником начальнику відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, або до суду у 10-денний строк. (Статтю 55 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Про проведення опису майна боржника і накладення на нього арешту державний виконавець складає акт опису й арешту майна боржника. Під час проведення опису й арешту майна боржника державний виконавець вправі оголосити заборону розпоряджатися ним, а у разі потреби - обмежити права користування майном або вилучити його у боржника та передати на зберігання іншим особам, про що зазначається в акті опису й арешту. Види, обсяги і строк обмеження встановлюються державним виконавцем у кожному конкретному випадку з урахуванням властивостей майна, його значення для власника чи володільця, необхідності використання та інших обставин. (Частина четверта статті 55 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Порушення заборони державного виконавця розпоряджатися або користуватися майном, на яке накладено арешт, тягне за собою відповідальність зберігача майна, передбачену законом.

Арешт застосовується:

- 1) для забезпечення збереження майна боржника, що підлягає наступній передачі стягувачеві або реалізації;
- 2) для виконання рішення про конфіскацію майна боржника;
- 3) при виконанні ухвали суду про накладення арешту на майно, що належить відповідачу і знаходиться у нього чи в інших осіб.

Вилучення арештованого майна з передачею його для реалізації провадиться у строк, встановлений державним виконавцем, але не раніше, ніж через п'ять днів після накладення арешту. Продукти та інші речі, що швидко псуються, вилучаються і передаються для продажу негайно після накладення арешту.

Цінні папери, ювелірні та інші побутові вироби із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних каменів і перлів, а також лом і окремі частини таких виробів, виявлені при опису, на які накладено арешт, підлягають обов'язковому вилученню і негайно передаються на зберігання установам Національного банку України. Арешт на цінні папери накладається в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. (Частина статті 55 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Державний виконавець зобов'язаний подбати про забезпечення умов реалізації майна боржника, які не ущемлюють його законних інтересів.

Стаття 56. Право боржника на визначення першочерговості звернення стягнення на предмети (види майна)

Під час проведення опису боржник має право зазначити ті види майна або предмети, на які слід звернути стягнення в першу чергу.

Державний виконавець зобов'язаний задовольнити вимоги боржника, якщо вони не порушують інтересів стягувача і не

ускладнюють виконання рішення.

Стаття 57. Оцінка майна боржника

Оцінка майна боржника провадиться державним виконавцем, якщо вартість майна не перевищує сто неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, за ринковими цінами, які діють на день проведення оцінки, крім випадків, коли оцінка провадиться за регульованими цінами, а також у разі оцінки нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських та річкових суден. (Частина перша статті 57 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Якщо оцінити окремі предмети складно або якщо боржник чи стягувач заперечує проти передачі арештованого майна боржника на реалізацію за оцінкою, проведеною державним виконавцем, останній запрошує суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання для визначення вартості майна. Витрати на призначення суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання несе сторона, яка оспорує оцінку майна, проведеною державним виконавцем. (Частина друга статті 57 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

Для проведення оцінки нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських, річкових суден та майна, вартість якого перевищує сто неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, державний виконавець залучає суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання, який здійснює свою діяльність відповідно до Закону України "Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні" (2658-14). (Статтю 57 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002; із змінами, внесеними згідно із Законом N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

Державний виконавець про оцінку арештованого майна повідомляє сторони, які мають право оскаржити оцінку майна до суду в 10-денний строк з дня отримання повідомлення. (Частина четверта статті 57 в редакції Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 58. Зберігання майна, на яке накладено арешт

Майно, на яке накладено арешт, за винятком майна, зазначеного в частині восьмій статті 55 цього Закону, передається на зберігання боржникові або іншим особам, призначеним державним виконавцем (далі - зберігачеві), під розписку в акті опису. Копія акта опису майна видається боржникові, стягувачеві, а у випадках, коли обов'язок зберігання майна покладено на іншу особу, - також зберігачеві. (Частина перша статті 58 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 1416-IV (1416-15) від 03.02.2004)

Особа, якій передано на зберігання описане майно, може ним користуватися, якщо особливості цього майна у разі користування не призведуть до його знищення або зменшення цінності.

Зберігач, якщо ним призначено не боржника або члена його сім'ї, одержує за зберігання майна винагороду, розмір якої встановлюється за угодою зберігача з державним виконавцем.

Порядок і умови зберігання майна, на яке накладено арешт,

зазначеного в частині восьмій статті 55 цього Закону, визначаються Національним банком України за погодженням з Міністерством фінансів України, а щодо іншого майна - Міністерством юстиції України. (Частина четверта в редакції Закону N 1416-IV (1416-15) від 03.02.2004)

Порушення заборони державного виконавця розпоряджатися або користуватися майном, на яке накладено арешт, тягне за собою відповідальність зберігача майна, передбачену законом.

Стаття 59. Звільнення майна з-під арешту

Особа, яка вважає, що майно, на яке накладено арешт, належить їй, а не боржникові, може звернутися до суду з позовом про визнання права на майно і про звільнення майна з-під арешту.

У разі прийняття судом рішення про звільнення майна з-під арешту або сплати боржником повної суми боргу за виконавчим документом до реалізації арештованого майна боржника, майно звільняється з-під арешту за постановою державного виконавця не пізніше наступного дня, коли йому стало відомо про такі обставини. Копія постанови про звільнення майна з-під арешту надсилається боржнику та до органу (установи), якому була надіслана постанова про накладення арешту на майно боржника на виконання. (Статтю 59 доповнено частиною другою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Майно боржника може бути звільнено з-під арешту за постановою начальника відповідного відділу державної виконавчої служби, якому підпорядкований державний виконавець, якщо під час розгляду відповідної скарги боржника виявлено порушення встановленого цим Законом порядку накладення арешту. Копія постанови начальника органу державної виконавчої служби про звільнення майна боржника з-під арешту не пізніше наступного після її винесення дня надсилається сторонам та до відповідного органу (установи) для зняття арешту, а про відмову у звільненні майна боржника з-під арешту - боржнику. (Статтю 59 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

За наявності письмового висновку експерта щодо неможливості чи недоцільності реалізації арештованого майна боржника у зв'язку із значним ступенем його зносу, пошкодженням або коли витрати, пов'язані із зверненням на нього стягнення, перевищать грошову суму, за яку воно може бути реалізовано, майно боржника може бути звільнено з-під арешту за постановою державного виконавця, яка затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований. Копія постанови державного виконавця про звільнення майна боржника з-під арешту не пізніше наступного після її винесення дня надсилається сторонам та до відповідного органу (установи) для зняття арешту. (Статтю 59 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

У всіх інших випадках по незакінчених виконавчих провадженнях арешт з майна чи коштів може бути знятий за рішенням суду. (Статтю 59 доповнено частиною п'ятою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Зазначені у цій статті постанови начальника органу державної

виконавчої служби та державного виконавця можуть бути оскаржені сторонами до суду у 10-денний строк. (Статтю 59 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Стаття 60. Передача стягувачеві предметів, зазначених у виконавчому документі

У разі присудження стягувачеві предметів, зазначених у виконавчому документі, державний виконавець вилучає ці предмети у боржника і передає їх стягувачеві, про що складає акт передачі. У разі знищення речі, що мала бути передана стягувачеві в натурі, державний виконавець складає акт про неможливість виконання, який є підставою для закриття виконавчого провадження.

У випадку письмової відмови стягувача від одержання предметів, вилучених у боржника при виконанні рішення про передачу їх стягувачеві, державний виконавець повертає зазначені предмети боржникові під розписку і виносить постанову про закінчення виконавчого провадження. При цьому внесений стягувачем авансовий внесок поверненню не підлягає. (Частина друга статті 60 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 61. Реалізація майна, на яке звернено стягнення

Реалізація арештованого майна, за винятком майна, вилученого за законом з обігу та зазначеного в частині восьмій статті 55 цього Закону, здійснюється спеціалізованими організаціями, які залучаються на тендерній (конкурсній) основі, на підставі договорів між Державною виконавчою службою та спеціалізованими організаціями шляхом його продажу на прилюдних торгах, аукціонах. (Частина перша статті 61 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 1416-IV (1416-15) від 03.02.2004)

Порядок реалізації майна, зазначеного в частині восьмій статті 55 цього Закону, визначається Міністерством фінансів України за погодженням з Національним банком України, а іншого майна - Кабінетом Міністрів України. (Частина друга статті 61 в редакції Закону N 1416-IV (1416-15) від 03.02.2004)

Якщо передане торговельним організаціям майно не буде продано протягом двох місяців, воно підлягає переоцінці. Державний виконавець переоцінює майно в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. У разі коли в місячний строк після переоцінки майно не буде продано, державний виконавець повідомляє про це стягувача і пропонує йому вирішити питання щодо залишення за собою непроданого майна.

Якщо стягувач у 15-денний строк письмово не заявить про своє бажання залишити за собою непродане майно, арешт з майна знімається, воно повертається боржникові, а виконавчий документ у разі відсутності у боржника іншого майна, на яке може бути звернено стягнення, повертається стягувачеві без виконання. (Частина четверта статті 61 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Якщо стягувач виявив бажання залишити за собою непродане майно, то він зобов'язаний у 15-денний строк з дня повідомлення

державного виконавця про виявлення бажання залишити за собою непродане майно, внести на депозитний рахунок органу державної виконавчої служби різницю між вартістю непроданого майна та сумою коштів, які підлягають стягненню на його користь, якщо вартість непроданого майна перевищує суму боргу, яка підлягає стягненню за виконавчим документом. З перерахованих стягувачем коштів оплачуються витрати, пов'язані з проведенням виконавчих дій, стягується виконавчий збір, а залишок коштів повертається боржнику. (Частина п'ята статті 61 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Майно передається стягувачу за оцінкою, за якою воно було передано на реалізацію. Про передачу майна стягувачу в рахунок погашення боргу державний виконавець виносить постанову, яка затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований. За фактом такої передачі державним виконавцем складається акт. Постанова і акт є підставою для подальшого оформлення стягувачем права власності на це майно. (Частина шоста статті 61 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Боржник має право визначити, в якій послідовності необхідно продавати майно. У разі коли від продажу частини майна буде виручено суму, достатню для задоволення вимог стягувача, сплати виконавчого збору, витрат на здійснення виконавчих дій, штрафу, подальший продаж арештованого майна припиняється. Вимоги боржника щодо черговості продажу майна не приймаються державним виконавцем, якщо внаслідок їх задоволення виникнуть перешкоди чи додаткові труднощі для виконання або продовжить його строк. (Стаття 61 в редакції Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 62. Звернення стягнення на будинок, квартиру, приміщення, земельну ділянку

Звернення стягнення на будинок, квартиру, інше приміщення, земельну ділянку, що є нерухомим майном, провадиться у разі відсутності у боржника достатніх коштів чи рухомого майна. При цьому в першу чергу провадиться звернення стягнення на окрему від будинку земельну ділянку, інше приміщення, що належать боржникові. В останню чергу звертається стягнення на жилий будинок чи квартиру.

Разом з жилим будинком стягнення звертається також на прилеглу земельну ділянку, що належить боржникові.

У разі звернення стягнення на будинок, квартиру, приміщення, земельну ділянку державний виконавець запитує відповідні місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування про належність зазначеного майна боржникові на праві власності та його вартість, а також запитує нотаріальний орган, чи не знаходиться це майно під арештом.

Одержавши документальне підтвердження належності боржникові на праві власності будинку чи іншого нерухомого майна, державний виконавець накладає на них арешт шляхом опису і оцінки за їх вартістю на момент арешту та надсилає нотаріальному органу за місцем знаходження майна вимогу про реєстрацію даного факту. Про накладення арешту на будинок чи інше нерухоме майно, заставлене третім особам, державний виконавець невідкладно повідомляє цих

осіб.

У разі відсутності документів, що характеризують об'єкт нерухомості, у зв'язку з чим його неможливо підготувати до реалізації, виготовлення таких документів здійснюється у встановленому порядку за рахунок коштів стягувача. Якщо стягувач у 20-денний строк, з дня одержання відповідного повідомлення державного виконавця, не авансує витрати на виготовлення документів, що характеризують об'єкт нерухомості, арешт з нього знімається. (Статтю 62 доповнено частиною п'ятою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Реалізація належних боржникові будинку, квартири та іншого нерухомого майна провадиться відповідно до закону шляхом продажу з прилюдних торгів.

Стаття 62-1. Звернення стягнення на предмет іпотеки за виконавчим написом нотаріуса або за рішенням суду

Звернення стягнення на предмет іпотеки і його реалізація для задоволення вимог іпотекодержателя здійснюються відповідно до умов іпотечного договору.

На майно, щодо якого встановлено іпотеку чи накладено заборону на відчуження, не може бути звернено стягнення для задоволення вимог стягувачів, які не є іпотекодержателями згідно із Законом України "Про іпотечне кредитування, операції з консолідованим іпотечним боргом та іпотечні сертифікати" (979-15).

У разі звернення стягнення на предмет іпотеки на підставі виконавчого напису нотаріуса на нотаріально посвідчених примірниках іпотечного договору та договору про іпотечний кредит чи на нотаріально посвідчених копіях цих документів або за рішенням суду державної виконавчої служби здійснює реалізацію предмета іпотеки в порядку, встановленому іпотечним договором.

Відчуження предмета іпотеки здійснюють органи державної виконавчої служби.
(Закон доповнено статтею 62-1 згідно із Законом N 980-IV (980-15) від 19.06.2003)

Стаття 62-2. Оформлення акта про придбання нерухомості у разі реалізації предмета іпотеки державною виконавчою службою

Після повного розрахунку покупця за придбану нерухомість на підставі протоколу про реалізацію предмета іпотеки та документів, що підтверджують розрахунок за придбану нерухомість, державний виконавець складає акт про реалізацію предмета іпотеки.

В акті зазначаються:

ким, коли і де провадилася реалізація предмета іпотеки;

коротка характеристика реалізованої нерухомості;

прізвище, ім'я та по батькові (найменування юридичної особи), адреса покупця;

сума коштів, внесена за придбану нерухомість;

прізвище, ім'я та по батькові (назва юридичної особи)
боржника, його адреса;

дані про правовстановлювальні документи, що підтверджують
право власності на предмет іпотеки.

Цей акт державний виконавець подає на затвердження начальнику
(заступнику начальника) відповідного органу державної виконавчої
служби, якому він безпосередньо підпорядкований. (Частина третя
статті 62-2 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV
(2716-15) від 23.06.2005)

Затверджений начальником (заступником начальника) органу
державної виконавчої служби акт державний виконавець видає
покупцеві, а копії акта надсилає стягувачеві і боржникові.
(Частина четверта статті 62-2 із змінами, внесеними згідно із
Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

На підставі копії цього акта нотаріус видає покупцеві
свідоцтво про придбання нерухомого майна.
(Закон доповнено статтею 62-2 згідно із Законом N 980-IV
(980-15) від 19.06.2003)

Глава 6

ЗВЕРНЕННЯ СТЯГНЕННЯ НА МАЙНО БОРЖНИКА - ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ

Стаття 63. Звернення стягнення на грошові кошти боржника -
юридичної особи

Готівка в національній та іноземній валюті, яка знаходиться в
касах або інших сховищах боржника - юридичної особи, підлягає
невідкладному вилученню після її виявлення та складення
відповідного акта державним виконавцем. Копія акта вручається
представнику боржника - юридичної особи.

Вилучена готівка в національній валюті не пізніше наступного
дня здається в установу банку для перерахування на рахунок
стягувача для покриття боргу за виконавчими документами, на
виконавчий збір та на покриття витрат на проведення виконавчих
дій. Готівка в іноземній валюті у той же строк здається державним
виконавцем банку або іншій кредитній установі, що мають право
продажу іноземної валюти на внутрішньому валютному ринку України,
для реалізації її в розмірі, необхідному для покриття боргу,
сплати виконавчого збору та витрат на проведення виконавчих дій.

Державний виконавець звертає стягнення на кошти
боржника - юридичної особи, що знаходяться в кредитних установах,
в порядку, передбаченому цим Законом. Якщо даних про наявність у
боржника - юридичної особи рахунків і вкладів у банках чи інших
фінансових установах немає, державний виконавець одержує такі
дані у податкових органів, які зобов'язані надати йому необхідну
інформацію у 3-денний строк. (Частина третя статті 63 із змінами,
внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

У разі якщо коштів на рахунках боржника - юридичної особи
недостатньо для погашення заборгованості перед стягувачами в
повному обсязі, стягнення може бути звернуто на кошти, що

знаходяться на рахунках, відкритих боржниками - юридичними особами через свої філії, представництва та інші відокремлені підрозділи. { Статтю 63 доповнено частиною згідно із Законом N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

Не підлягають стягненню в порядку, передбаченому цим Законом, кошти, які знаходяться на спеціальному рахунку експлуатуючої організації (оператора) відповідно до Закону України "Про впорядкування питань, пов'язаних із забезпеченням ядерної безпеки" (1868-15). (Статтю 63 доповнено частиною згідно із Законом N 1868-IV (1868-15) від 24.06.2004)

Якщо після накладення державним виконавцем арешту на кошти боржника - юридичної особи у банках чи інших фінансових установах боржник умисно не виконує судове рішення і відкриває нові рахунки у банках чи інших фінансових установах, державний виконавець направляє до відповідних правоохоронних органів матеріали про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності. (Статтю 63 доповнено частиною згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 64. Звернення стягнення на інше майно боржника - юридичної особи

У разі відсутності у боржника - юридичної особи коштів, достатніх для покриття заборгованості, стягнення звертається на інше майно, належне боржникові - юридичній особі на праві власності або закріплене за ним, у тому числі на майно, яке обліковується на окремому балансі філії, представництва та іншого відокремленого підрозділу боржника - юридичної особи (за винятком майна, виключеного з обороту або обмежуваного в обороті) незалежно від того, хто фактично використовує це майно. { Частина перша статті 64 із змінами, внесеними згідно із Законом N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

На зазначене майно накладається арешт, і воно реалізується в такій черговості:

1) у першу чергу - майно, яке безпосередньо не використовується у виробництві (цінні папери, кошти на депозитних та інших рахунках боржника, валютні цінності, легковий автотранспорт, предмети дизайну офісів та інше майно, готова продукція (товари); (Пункт 1 частини другої статті 64 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

2) у другу чергу - інші матеріальні цінності, які безпосередньо не використовуються у виробництві; (Пункт 2 частини другої статті 64 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

3) у третю чергу - об'єкти нерухомого майна, верстати, обладнання, інші основні засоби, а також сировина і матеріали, призначені для здійснення виробництва.

У разі накладення арешту на майно третьої черги, що належить боржнику - юридичній особі, державний виконавець у 3-денний строк повідомляє власника або уповноважений ним орган, до сфери управління якого належить майно, та у разі необхідності - Фонд державного майна України про накладення арешту на майно боржника - юридичної особи, а також дані про склад і вартість майна, на яке накладено арешт, і про розмір вимог стягувача.

(Частина третя статті 64 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

На пропозицію відповідного органу управління чи Фонду державного майна України державний виконавець за рахунок коштів на фінансування Державної виконавчої служби публікує у пресі повідомлення про звернення стягнення на майно боржника - юридичної особи.

У разі накладення арешту на майно підприємств-боржників, які мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави, державний виконавець у 3-денний строк повідомляє Фонд державного майна України про накладення арешту на майно підприємств-боржників, а також дані про склад і вартість майна, на яке накладено арешт, і про розмір вимог стягувача. (Статтю 64 доповнено частиною п'ятою згідно із Законом N 3057-III (3057-14) від 07.02.2002)

Отримавши повідомлення відповідного органу управління чи Фонду державного майна України про вчинення цими органами дій щодо порушення справи про банкрутство боржника - юридичної особи, державний виконавець звертається до суду із заявою про відстрочку виконання відповідно до статті 33 цього Закону. У разі порушення судом провадження у справі про банкрутство боржника - юридичної особи державний виконавець вносить постанову про зупинення виконавчого провадження, крім виконання провадження по зверненню стягнення на заставлене майно. (Частина шоста статті 64 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003)

Стаття 65. Порядок звернення стягнення на майно при реорганізації та ліквідації боржника - юридичної особи

У випадку реорганізації (злиття, приєднання, розділення, виділення, перетворення) боржника - юридичної особи стягнення за виконавчими документами звертається на кошти та інше майно тієї юридичної особи, на яку відповідно до закону покладено відповідальність за зобов'язаннями боржника - юридичної особи.

У випадку ліквідації боржника - юридичної особи, в тому числі внаслідок визнання боржника банкрутом, виконавчий документ передається до ліквідаційної комісії або арбітражного керуючого для вирішення питання про подальший порядок виконання рішення у встановленому законодавством порядку. У разі направлення виконавчого документа до ліквідаційної комісії або арбітражного керуючого арешт з майна боржника знімається за постановою державного виконавця, затвердженою начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований. (Частина друга статті 65 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

При направленні виконавчого документа до ліквідаційної комісії або арбітражного керуючого виконавче провадження підлягає закінченню у порядку, встановленому цим Законом. (Частина третя статті 65 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 66. Підготовка та проведення прилюдних торгів по реалізації нерухомого майна

Спеціалізована організація проводить прилюдні торги за заявкою державного виконавця, в якій зазначається початкова вартість майна, що виставляється на торги, за незалежною оцінкою. У разі якщо нерухомість за вказаною ціною не буде реалізована на перших торгах, то на повторних торгах початкова ціна, за якою вона реалізується, знижується не більше, ніж на 30 відсотків. (Частина перша статті 66 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2102-IV (2102-15) від 21.10.2004, N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

До заявки додаються:

- 1) копія виконавчого документа;
- 2) копія акта арешту майна;
- 3) документи, що характеризують об'єкт нерухомості;
- 4) копії документів, що підтверджують право власності або право користування нерухомим майном;
- 5) копія рішення про відведення земельної ділянки.

Акт про проведення прилюдних торгів затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби і є підставою для видачі відповідним органом свідоцтва про право власності. (Частина третя статті 66 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Це свідоцтво є підставою для видачі відповідним органом акта про право власності на земельну ділянку в порядку, передбаченому законодавством.

Порядок проведення прилюдних торгів з продажу арештованого державними виконавцями нерухомого майна боржників визначається Міністерством юстиції України.
(Стаття 66 в редакції Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Глава 7

ЗВЕРНЕННЯ СТЯГНЕННЯ НА ЗАРОБІТНУ ПЛАТУ ТА ІНШІ ВИДИ ДОХОДІВ БОРЖНИКА

Стаття 67. Умови звернення стягнення на заробітну плату та інші доходи боржника

Стягнення на заробітну плату (заробіток), пенсію, стипендію та інші доходи боржника звертається при відсутності у боржника коштів на рахунках у фінансових установах, відсутності чи недостатності майна боржника для повного покриття належних до стягнення сум, а також при виконанні рішень про стягнення періодичних платежів та стягнень на суму, що не перевищує двох мінімальних розмірів заробітної плати.

За іншими виконавчими документами державний виконавець вправі звернути стягнення на заробітну плату та інші доходи боржника, не вживаючи заходів примусового звернення стягнення на майно боржника, за письмовою заявою стягувача та за погодженням з боржником. (Статтю 67 доповнено частиною другою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)
(Стаття 67 із змінами, внесеними згідно із Законами N 327-IV

(327-15) від 28.11.2002, N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 68. Відрахування із заробітної плати (заробітку), стипендії боржника

(Назва статті 68 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3108-IV (3108-15) від 17.11.2005)

Відрахування із заробітної плати (заробітку) чи стипендії громадян проводить адміністрація підприємств, установ і організацій на підставі надісланих їм державним виконавцем виконавчих документів. (Частина перша статті 68 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3108-IV (3108-15) від 17.11.2005)

Якщо боржник змінить місце роботи або місце проживання чи навчання, підприємства, установи, організації, які отримали виконавчий документ, повертають його не пізніше як у 3-денний строк державному виконавцеві з відміткою про нове місце роботи, проживання чи навчання боржника, якщо воно відоме, а також повідомляють про проведені ними стягнення періодичних платежів за виконавчими документами. У разі неподання зазначених відомостей з неповажних причин винних у цьому посадових осіб може бути притягнуто до відповідальності, передбаченої цим Законом.

(Частину третю статті 68 виключено на підставі Закону N 3108-IV (3108-15) від 17.11.2005)

Стаття 69. Звернення стягнення на інші доходи боржника

Зазначені у статтях 67 і 68 цього Закону правила стягнення поширюються і на випадки звернення стягнення на:

1) доходи, отримані фізичною особою, яка є суб'єктом підприємницької діяльності;

2) доходи за працю в колективному сільськогосподарському (фермерському) господарстві;

3) авторську винагороду за твори літератури, науки або мистецтва, премії, що присуджуються за видатні досягнення в галузі науки, літератури і мистецтва, винагороду за відкриття, винахід, на який видано авторське свідоцтво, корисну модель, промисловий зразок і раціоналізаторську пропозицію;

4) суми на відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, а також втратою годувальника.

Стаття 70. Розмір відрахувань із заробітної плати та інших доходів

Розмір відрахувань із заробітної плати та інших видів доходів боржника вираховується із суми, що залишається після утримання податків.

Обмеження розміру відрахувань із заробітної плати встановлюється законодавством про працю.

Із заробітної плати боржника може бути утримано за виконавчими документами до повного погашення заборгованості:

у разі стягнення аліментів, відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, а також втратою годувальника, та збитків, заподіяних злочином, - п'ятдесят відсотків заробітної плати боржника;

за всіма іншими видами стягнень, якщо інше не передбачено законом, - двадцять відсотків.

Загальний розмір усіх відрахувань при кожній виплаті заробітної плати не може перевищувати п'ятдесят відсотків заробітної плати, яка належить до виплати працівникові, в тому числі при відрахуванні за кількома виконавчими документами. Це обмеження не поширюється на відрахування із заробітної плати при відбуванні виправних робіт і при стягненні аліментів на неповнолітніх дітей, у цих випадках розмір відрахувань із заробітної плати не може перевищувати сімдесят відсотків.

Правила, встановлені цією статтею, застосовуються також при зверненні стягнення на належні боржникові стипендію та доходи, зазначені в статті 69 цього Закону. (Частина п'ята статті 70 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3108-IV (3108-15) від 17.11.2005)

Звернення стягнення на пенсію здійснюється відповідно до Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" (1058-15). (Статтю 70 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 3108-IV (3108-15) від 17.11.2005)

Стаття 71. Звернення стягнення на заробітну плату боржника, який відбуває покарання

Відрахування із заробітної плати боржника, який за вироком суду відбуває покарання без позбавлення волі, провадиться з усієї суми заробітної плати без урахування стягнень за вироком.

Із засуджених, які відбувають покарання у вигляді позбавлення волі, а також з осіб, які знаходяться в наркологічних відділеннях психіатричних диспансерів та стаціонарних лікувальних закладах, відрахування провадиться з усієї заробітної плати без урахування відрахувань на витрати по їх утриманню в цих закладах.

Стаття 72. Звернення стягнення на допомогу по державному соціальному страхуванню

На допомогу по державному соціальному страхуванню, виплачувану у разі тимчасової непрацездатності та інших випадках, і допомогу по безробіттю стягнення може бути звернено тільки за рішеннями про стягнення аліментів, про відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, а також втратою годувальника.

Стаття 73. Кошти, на які не може бути звернено стягнення

Стягнення не може бути звернено на такі виплати:

- 1) вихідну допомогу, яка виплачується у разі звільнення працівника;
- 2) компенсацію працівникові за невикористану відпустку, крім

випадків, коли особа при звільненні одержує компенсацію за відпустку, не використану протягом кількох років;

3) компенсації працівникові витрат у зв'язку з переведенням, направленням на роботу чи відрядженням до інших місцевостей;

4) польове забезпечення, надбавки до заробітної плати, інші кошти, які виплачуються замість добових і квартирних;

5) матеріальну допомогу особам, які втратили право на допомогу по безробіттю;

6) допомогу по вагітності та пологах;

7) одноразову допомогу при народженні дитини;

8) допомогу по догляду за дитиною;

9) допомогу особам, зайнятим доглядом трьох і більше дітей віком до 16 років, по догляді за дитиною-інвалідом, по тимчасовій непрацездатності у зв'язку з доглядом за хворою дитиною; інші допомоги на дітей, передбачені законодавством;

10) допомогу на лікування;

11) допомогу на поховання;

12) щомісячну грошову допомогу у зв'язку з обмеженням споживання продуктів харчування місцевого виробництва та особистого підсобного господарства громадян, які проживають на території радіоактивного забруднення;

13) дотації на обіди, придбання путівок до санаторіїв і будинків відпочинку за рахунок фонду споживання.

Стягнення не провадиться також із:

1) сум неоподаткованого розміру матеріальної допомоги;

2) грошової компенсації за видане обмундирування і натуральне постачання;

3) вихідної допомоги у разі звільнення (виходу у відставку) з військової служби та з органів внутрішніх справ, а також грошового забезпечення, що не має постійного характеру, та в інших випадках, передбачених законодавством.

Стаття 74. Порядок стягнення аліментів

Порядок стягнення аліментів визначається законом.

У разі неможливості стягнення аліментів із заробітної плати чи інших доходів боржника протягом трьох місяців підряд, якщо боржник не працює і не одержує доходів, стягнення звертається на майно боржника. (Частина друга статті 74 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Розмір заборгованості по аліментах визначається державним виконавцем за місцем виконання рішення виходячи з фактичного заробітку (доходів), одержаного боржником за час, протягом якого стягнення не провадилося, або одержуваного ним на момент

визначення заборгованості у твердій грошовій сумі або у відсотковому відношенні. Якщо боржник в цей період не працював, заборгованість визначається виходячи з середньої заробітної плати для даної місцевості. Державний виконавець у разі надходження виконавчого документа повинен підрахувати розмір заборгованості по аліментах і повідомити про нього стягувача і боржника.

З осіб, зобов'язаних сплачувати аліменти, у разі виїзду їх для постійного проживання у країні, з якими Україна не має договорів про надання правової допомоги, стягнення аліментів провадиться на час виїзду за рішенням суду за весь період до досягнення дитиною повноліття.

З осіб, які працюють за контрактами в іноземних державах і одержують заробітну плату тільки за кордоном, аліменти стягуються в порядку та розмірах, передбачених законом.

Після закінчення передбаченого законом строку для стягнення аліментів власник підприємства, установи, організації або уповноважений ним орган, який провадив стягнення, повертає виконавчий документ до органу державної виконавчої служби з відміткою щодо повного перерахування стягувачу утриманих сум аліментів. У разі коли утримані суми аліментів стягувачу не перераховані, державний виконавець письмово повідомляє стягувача про розмір заборгованості та роз'яснює йому права, встановлені частиною першою статті 86 цього Закону. (Статтю 74 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

За наявності спору питання про розмір заборгованості по аліментах вирішується за заявою заінтересованої особи судом у порядку, встановленому законом.

Державний виконавець зобов'язаний здійснювати систематичний контроль за правильним і своєчасним відрахуванням утриманих сум аліментів стягувачам. (Частина статті 74 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 75. Виконання рішень щодо стягнення штрафу та конфіскації майна

Рішення щодо стягнення штрафу та конфіскації майна підлягають виконанню в порядку, встановленому цим Законом.
(Стаття 75 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Глава 8

ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ У НЕМАЙНОВИХ СПОРАХ

Стаття 76. Загальні умови виконання рішень, за якими боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення

Після відкриття виконавчого провадження по виконавчому документу, який зобов'язує боржника вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення, державний виконавець відповідно до статті 24 цього Закону визначає йому строк добровільного виконання рішення.

У разі невиконання без поважних причин цих вимог державний

виконавець застосовує до боржника штрафні санкції чи інші заходи, передбачені законодавством, і призначає новий строк виконання. Якщо після цього рішення не буде виконано і виконання може бути проведено без участі боржника, державний виконавець організовує виконання відповідно до повноважень, наданих йому законом, а на боржника державним виконавцем накладається штраф у сумі двократного розміру витрат на проведення виконавчих дій у порядку, встановленому частиною другою статті 87 цього Закону. (Частина друга статті 76 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003)

Якщо виконати рішення без участі боржника неможливо, державний виконавець застосовує до боржника штрафні санкції та інші заходи, передбачені статтею 87 цього Закону, після чого, виконавчий документ постановою державного виконавця, затвердженою начальником відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, повертається до суду чи іншого органу, що видав виконавчий документ. (Частина третя статті 76 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1255-IV (1255-15) від 18.11.2003, N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Стаття 77. Виконання рішення про поновлення на роботі

Рішення про поновлення на роботі незаконно звільненого або переведеного працівника виконується негайно. Виконання рішення вважається завершеним з моменту фактичного допущення зазначеного працівника до виконання попередніх обов'язків на підставі відповідного акта органу, що прийняв незаконне рішення про звільнення або переведення працівника.

У разі невиконання власником або уповноваженим ним органом (посадовою особою) рішення про поновлення на роботі незаконно звільненого або переведеного працівника державний виконавець застосовує до них штрафні санкції та інші заходи, передбачені цим Законом.

Стаття 78. Виконання рішення про відібрання дитини

Під час виконання рішення про відібрання дитини державний виконавець провадить виконавчі дії з обов'язковою участю особи, якій дитина передається на виховання, та з залученням представників органів опіки і піклування.

У разі потреби державний виконавець може звернутися до суду з поданням щодо вирішення питання про тимчасове влаштування дитини до дитячого чи лікувального закладу.

У разі коли боржник перешкоджає виконанню рішення про відібрання дитини, до нього застосовуються заходи, передбачені законом.

Стаття 79. Виконання рішення про виселення боржника

Виконання рішення про виселення боржника провадиться лише у разі, якщо боржником воно не виконано в установлений державним виконавцем строк, визначений відповідно до статті 24 цього Закону. Примусове виконання рішення про виселення боржника здійснюється державним виконавцем не пізніше 60 робочих днів з моменту невиконання боржником рішення про його виселення в установлений державним виконавцем строк, визначений відповідно до статті 24 цього Закону. У разі невиконання обов'язку по примусовому

виселенню боржника в терміни, визначені цією статтею, державний виконавець несе дисциплінарну відповідальність, встановлену законом. (Частина перша статті 79 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3201-IV (3201-15) від 15.12.2005)

Виселення полягає у звільненні приміщення, зазначеного у виконавчому документі, від особи (осіб), яка виселяється, її майна, домашніх тварин та у забороні даній особі користуватися цим приміщенням. Примусовому виселенню підлягають лише особи, які визначені у виконавчому документі. (Частина друга із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Державний виконавець зобов'язаний письмово повідомити боржника про день і час примусового виселення. Відсутність боржника, повідомленого про день і час виселення, не є перешкодою для виконання рішення.

Виселення здійснюється у присутності понятих за сприянням органів внутрішніх справ з обов'язковим описом майна державним виконавцем. Один примірник акта опису майна вручається під розписку боржникові. Державний виконавець у необхідних випадках забезпечує в установленому порядку зберігання майна боржника, але не більше як три роки, з покладенням понесених витрат на боржника. Після завершення трирічного строку невитребуване майно реалізується в порядку, передбаченому для реалізації безхазяйного майна.

Якщо виконання рішення здійснюється за відсутності осіб, які підлягають виселенню, державний виконавець зобов'язаний провести опис майна та зазначити його вартість. Описане майно передається на відповідальне зберігання особі, яка державним виконавцем призначена охоронцем майна. (Частина п'ята статті 79 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005)

Передане на зберігання майно боржника видається йому державним виконавцем на підставі акта після сплати боржником витрат на його збереження. Якщо боржник відмовляється сплатити витрати за зберігання майна, вони компенсуються за рахунок реалізації частини майна боржника. (Статтю 79 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Про виконання рішення про виселення боржника державним виконавцем складається акт, що підписується особами, які брали участь у виконанні.

Якщо особі, яка підлягає виселенню, має бути надано інше жите приміщення, державний виконавець надсилає відповідному житловому чи іншому органу повідомлення про строк виконання рішення щодо надання такого приміщення. У разі ненадання у визначений строк іншого жилого приміщення державний виконавець складає про це акт і звертається до суду з поданням про визначення порядку подальшого виконання рішення. До вирішення судом цього питання виконавчі дії не провадяться. (Частина статті 79 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Якщо особа самостійно вселилася в приміщення, з якого вона була примусово виселена, повторне її виселення може бути здійснено державним виконавцем на підставі ухвали суду, який прийняв рішення про виселення. Виконавче провадження у цьому разі підлягає поновленню за постановою державного виконавця. (Статтю 79 доповнено частиною дев'ятою згідно із Законом N 1095-IV

(1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 80. Виконання рішення про вселення стягувача

Після одержання виконавчого документа про вселення стягувача державний виконавець встановлює строк для добровільного його виконання боржником. У разі добровільного виконання рішення про вселення стягувач і боржник підписують акт, який передається державному виконавцеві разом із заявою стягувача про повернення йому виконавчого документа.

У разі невиконання рішення про вселення стягувача у добровільному порядку вселення здійснюється примусово державним виконавцем.

Примусове вселення полягає у забезпеченні державним виконавцем безперешкодного входження стягувача у приміщення, вказане у виконавчому документі, та його проживання (перебування) в ньому.

Державний виконавець зобов'язаний письмово повідомити боржника і стягувача про день і час примусового вселення. Відсутність боржника, повідомленого про день і час вселення, не є перешкодою для виконання рішення про вселення.

У разі якщо боржник перешкоджає виконанню рішення про вселення стягувача, до нього застосовуються штрафні санкції, передбачені статтею 87 цього Закону, та вселення здійснюється у присутності понятих, із залученням працівників органів внутрішніх справ. (Частина п'ята статті 80 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Про виконання рішення про вселення стягувача державним виконавцем складається акт, що підписується особами, які брали участь у виконанні.

У разі подальшого перешкоджання боржником проживанню (перебуванню) стягувача у приміщенні, в яке його вселено, стягувач має право звернутися до державного виконавця з заявою про відновлення виконавчого провадження. У цьому випадку державний виконавець має право повторно провести примусове вселення стягувача та застосувати до боржника подвійні штрафні санкції, передбачені статтею 87 цього Закону. Виконавче провадження не відновлюється і повторне примусове вселення стягувача не провадиться, якщо особа, яка перешкоджає його проживанню (перебуванню), не є боржником. Питання про вселення стягувача у цьому випадку вирішується в судовому порядку. (Частина сьома статті 80 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Стаття 81. Виконання рішення про примусовий обмін

Державний виконавець, одержавши виконавчий документ про примусовий обмін, встановлює строк для добровільного виконання рішення боржником. У разі добровільного виконання рішення стягувач і боржник підписують акт, який передається державному виконавцеві разом із заявою стягувача про повернення йому виконавчого документа.

У разі невиконання рішення про примусовий обмін у добровільному порядку державний виконавець здійснює його примусове

виконання відповідно до статей 79 і 80 цього Закону.

Про виконання рішення про примусовий обмін державний виконавець складає акт, що підписується стягувачем і боржником.

Стаття 82. Загальні умови виконання рішення про заборону діяльності об'єднання громадян

Державний виконавець розпочинає виконання рішення про заборону діяльності об'єднання громадян за заявою органу, уповноваженого відповідно до закону здійснювати легалізацію такого об'єднання, на основі виконавчого документа про примусовий розпуск даного об'єднання громадян. Легалізуючий орган подає цю заяву до Державної виконавчої служби після офіційного повідомлення у друкованих засобах масової інформації про набрання чинності рішенням щодо заборони діяльності даного об'єднання громадян.

Державний виконавець вносить постанову про відкриття виконавчого провадження відповідно до статті 24 цього Закону та здійснює виконавчі дії, передбачені рішенням суду про заборону діяльності об'єднання громадян, у порядку, встановленому цим Законом.

Про виконання рішення суду про заборону діяльності об'єднання громадян державний виконавець складає акт, який підписують державний виконавець і представник легалізуючого органу. Копії акта надсилаються до суду, який постановив рішення, та легалізуючому органу.

Глава 9

ПРОВАДЖЕННЯ ВИКОНАВЧИХ ДІЙ ЩОДО ІНОЗЕМЦІВ, ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА ТА ІНОЗЕМНИХ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ. ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ІНОЗЕМНИХ СУДІВ І АРБІТРАЖІВ

Стаття 83. Виконання рішень щодо іноземців, осіб без громадянства та іноземних юридичних осіб

При виконанні передбачених статтею 3 цього Закону рішень щодо іноземців, осіб без громадянства та іноземних юридичних осіб, які відповідно проживають чи зареєстровані на території України або мають на території України власне майно, у тому числі яким володіють спільно з іншими особами, застосовуються положення цього Закону.

(Стаття 83 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Стаття 84. Виконання рішень іноземних судів і арбітражів

Порядок виконання в Україні рішень іноземних судів і арбітражів визначається відповідними міжнародними договорами, цим Законом та іншими законами України.

(Стаття 84 із змінами, внесеними згідно із Законом N 542-IV (542-15) від 20.02.2003)

Глава 10

ЗАХИСТ ПРАВ СТЯГУВАЧА, БОРЖНИКА ТА ІНШИХ ОСІБ ПІД ЧАС ПРОВАДЖЕННЯ ВИКОНАВЧИХ ДІЙ

Стаття 85. Оскарження дій посадових осіб Державної виконавчої

служби

У виконавчому провадженні на дії (бездіяльність) державного виконавця та інших посадових осіб державної виконавчої служби по виконанню рішення або відмову у здійсненні передбачених цим Законом дій стягувачем чи боржником може бути подана скарга до начальника відповідного органу державної виконавчої служби, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, або до відповідного суду. { Частина перша статті 85 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

Скарга у виконавчому провадженні по виконанню судових рішень на дії (бездіяльність) державного виконавця або начальника органу державної виконавчої служби подається до суду, який видав виконавчий документ. Скарги по виконанню інших рішень подаються до суду за місцем знаходження відповідного органу державної виконавчої служби, крім скарг на дії (бездіяльність) державних виконавців та посадових осіб Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України та відділів державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції, які подаються до апеляційного суду за місцем знаходження відповідного органу державної виконавчої служби. (Частина друга статті 85 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

Скарга у виконавчому провадженні подається у письмовій формі та повинна включати:

1) назву органу державної виконавчої служби, до якого подається скарга; (Пункт 1 частини третьої статті 85 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

2) точну назву стягувача та боржника, їх місце проживання (для фізичних осіб) або знаходження (для юридичних осіб), а також назву представника сторони виконавчого провадження, коли скарга подається представником;

3) реквізити виконавчого документа (назва виконавчого документа, орган, який його видав, дата видачі виконавчого документа та його номер, резолютивна частина виконавчого документа);

4) зміст оскаржуваних дій (бездіяльності) та норму Закону, яка порушена;

5) виклад обставин, якими скаржник обґрунтовує свої вимоги;

6) підпис скаржника або його представника із зазначенням дати подання скарги.

Скарга, подана у виконавчому провадженні до начальника органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, розглядається у 10-денний строк. За наслідками розгляду скарги начальник органу державної виконавчої служби виносить постанову про задоволення чи відмову в задоволенні скарги, яка у 10-денний строк може бути оскаржена до вищестоящего органу державної виконавчої служби або до суду. Скарги, подані без додержання вимог, викладених у частині третій цієї статті, розглядаються начальником органу державної виконавчої служби у

порядку, встановленому Законом України "Про звернення громадян" (393/96-ВР). (Частина четверта статті 85 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 3201-IV (3201-15) від 15.12.2005)
(*Стаття 85 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002; текст статті 85 в редакції Закону N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003*)

Стаття 86. Захист прав стягувача у виконавчому провадженні

Стягувач має право звернутися з позовом до юридичної особи, яка зобов'язана провадити стягнення коштів з боржника, у разі невиконання рішення з вини цієї юридичної особи. При цьому стягувач звільняється від сплати державного мита.

Збитки, заподіяні державним виконавцем громадянам чи юридичним особам при здійсненні виконавчого провадження, підлягають відшкодуванню в порядку, передбаченому законом.

Стаття 87. Відповідальність за невиконання рішення, що зобов'язує боржника виконати певні дії, та рішення про поновлення на роботі
(*Назва статті 87 із змінами, внесеними згідно із Законом N 327-IV (327-15) від 28.11.2002*)

У разі невиконання без поважних причин у встановлений державним виконавцем строк рішення, що зобов'язує боржника виконати певні дії, які можуть бути виконані лише боржником, та рішення про поновлення на роботі державний виконавець виносить постанову про накладення штрафу на боржника - фізичну особу в розмірі від двох до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, на посадових осіб - від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на боржника - юридичну особу - від двадцяти до тридцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян та призначає новий строк для виконання. (Частина перша статті 87 в редакції Закону N 327-IV (327-15) від 28.11.2002)

Постанова державного виконавця про накладення штрафу може бути оскаржена до начальника відповідного органу державної виконавчої служби, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець або до суду в 10-денний строк. { Частина друга статті 87 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, N 521-V (521-16) від 22.12.2006 }

У разі повторного невиконання рішення боржником без поважних причин державний виконавець у тому ж порядку накладає штраф на боржника у подвійному розмірі. При подальшому невиконанні рішення боржником державний виконавець порушує клопотання перед судом про кримінальну відповідальність боржника відповідно до закону.

Стаття 88. Відповідальність за невиконання законних вимог державного виконавця та порушення цього Закону

За порушення вимог цього Закону, невиконання законних вимог державного виконавця громадянами чи посадовими особами, втрату або несвоєчасне відправлення виконавчого документа, неподання або подання неправдивих відомостей про доходи і майновий стан боржника, а також неповідомлення боржником про зміну місця роботи (знаходження), якщо ці дії не мають ознак злочину, а також за

неявку без поважних причин за викликом державного виконавця на винних осіб за постановою начальника відповідного органу державної виконавчої служби, якому він безпосередньо підпорядкований, накладається штраф від десяти до тридцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян у порядку, передбаченому законом. (Частина перша статті 88 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003, N 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005)

У разі наявності ознак злочину у діях особи, яка умисно перешкоджає виконанню рішення чи іншим чином порушує вимоги законодавства про виконавче провадження, державний виконавець складає акт про порушення і надсилає до відповідних правоохоронних органів подання про притягнення винної особи до кримінальної відповідальності. (Частина друга статті 88 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

Глава 11

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його офіційного опублікування і вводиться в дію з 1 липня 1999 року.

2. На строк участі підприємств паливно-енергетичного комплексу, які внесені до Реєстру підприємств паливно-енергетичного комплексу та беруть участь у процедурі погашення заборгованості відповідно до Закону України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу" (2711-15), щодо таких підприємств зупиняється дія статей 4, 5 цього Закону. (Главу 11 доповнено пунктом згідно із Законом N 2711-IV (2711-15) від 23.06.2005)

3. Запропонувати Кабінету Міністрів України:

подати у місячний строк після опублікування цього Закону на розгляд Верховної Ради України необхідні законопроекти щодо внесення змін до чинного законодавства з метою приведення його у відповідність з цим Законом;

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Закону.

Президент України

Л. КУЧМА

м. Київ, 21 квітня 1999 року
N 606-XIV

Додаток
до Закону України
від 21 квітня 1999 року
N 606-XIV

ПЕРЕЛІК

**видів майна громадян, на яке не може бути звернено
стягнення за виконавчими документами**

Стягнення за виконавчими документами не може бути звернено на

такі види майна та предмети, що належать боржникові на праві власності чи є його часткою у спільній власності, необхідні для боржника, членів його сім'ї та осіб, які перебувають на його утриманні:

1. Носильні речі та предмети домашнього вжитку, необхідні боржникові і особам, які перебувають на його утриманні:

а) одяг - на кожну особу: одне літнє або осіннє пальто, одне зимове пальто або кожух, один зимовий костюм (для жінок - два зимових плаття), один літній костюм (для жінок - два літніх плаття), головні убори по одному на кожний сезон. Для жінок, крім того, дві літні хустки, одна тепла хустка (або шаль) та інший одяг, зношений більш, як на 50 відсотків;

б) взуття у кількості по одній парі літнього, осіннього, зимового та інше взуття, зношене більш, як на 50 відсотків;

в) білизна у кількості двох змін на кожну особу;

г) постіль (матрац, подушка, два простирадла, дві наволочки, ковдра) і два особистих рушника на кожну особу;

д) необхідний кухонний посуд;

е) один холодильник на сім'ю;

ж) меблі - по одному ліжку та стільцю на кожну особу, один стіл, одна шафа на сім'ю (крім меблевих гарнітурів, на які може бути звернене стягнення);

з) всі дитячі речі.

2. Продукти харчування, потрібні для особистого споживання боржнику, членам його сім'ї та особам, які перебувають на його утриманні, - на три місяці.

3. Паливо, потрібне боржникові, членам його сім'ї та особам, які перебувають на його утриманні, для готування їжі та обігрівання приміщення протягом шести місяців.

4. Одна корова, а у разі відсутності корови - одна телиця; коли немає ні корови, ні телиці - одна коза, вівця чи свиня - у осіб, які займаються сільським господарством.

5. Корм для худоби, який не підлягає вилученню в кількості, потрібній до початку вигону худоби на пасовище або до збору нових кормів.

6. Насіння, потрібне для чергових посівів (осіннього і весняного), та незнятий урожай - у осіб, які займаються сільським господарством (за винятком земельних ділянок, на які накладено стягнення).

7. Інструменти, необхідні для особистих професійних занять (швейні, музичні та інші).